



Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LII
IANUARIE — FEBRUARIE
1974

C U P R I N S

— <i>Realități contemporane</i>	<i>Redacția</i>
— <i>Popas la Putna</i>	<i>C. Adv.</i>
— <i>Din viața bisericii</i>	<i>D. Popa</i>
— <i>În pridvorul lui Solomon</i>	<i>C. Adv.</i>
— <i>Adevăr și minciună</i>	<i>N. Bastoreală</i>
— <i>Puncte de vedere</i>	<i>H. Artenian</i>
— <i>Epistola către evrei</i>	<i>Exeget</i>
— <i>Sfinți în toată purtarea</i>	<i>M. Pîrvan</i>
— <i>Pagini de arheologie</i>	<i>D. Popa</i>
— <i>Isus marele nostru preot</i>	<i>C. Adv.</i>
— <i>Necrolog</i>	<i>D. Popa</i>

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din
Republica Socialistă România.

Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

REALITAȚI

CONTEMPORANE

REDACȚIA

Începuturile anului 1974, însemnează — pe frontul economic al țării — noi repere industriale intrate în funcțiune. Astfel la Tîrgoviște s-a elaborat prima șarje de oțel și s-a semnat astfel „actul de naștere“ al celei mai tinere „cetăți de foc“ din țară. Pe platforma siderurgică din Tîrgoviște se confruntă și se întrec reprezentanții „școlilor“ de metalurgiști ale Humedoarei, Reșiței și Galațiului, garanție a succesului industriei noastre.

— Anul 1974 va aduce la finită noi obiective școlare și universitare. Înfațisate sintetic și numai pe baza investițiilor repartizate din fondul central, planul pe anul 1974 configurează una dintre cele mai mari și mai complexe campanii de construcții pentru învățământ din ultimii ani : peste 2100 noi săli de clasă, internate cu aproape 20.000 locuri și ateliere școlare cu 10.400 locuri de practică. Case de copii și școli spe-

cială cu 3.000 locuri. Amfiteatre universitare, laboratoare, ateliere de practică și stații pilot însumînd o suprafață de peste 8 ha — 1744 locuri suplimentare în căminele studentești.

— Între 12 și 21 februarie 1974 a avut loc vizita Excelenței Sale Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, în Libia, Liban, Siria și Irak, eveniment de o majoră importanță pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie și solidaritate cu aceste țări și care a adus o contribuție de seamă la promovarea cursului nou în viața internațională spre destindere și înțelegere între state, la cauza păcii și colaborării între popoare.

Vizita în aceste patru țări arabe a confirmat încă odată cu putere justetea și realismul politicii interne și externe a României socialiste.

— Ultimele zile ale lunii februarie au înregistrat lucrările

Conferinței pe țară a cadrelor de conducere din unitățile agricole de stat și cooperatiste. Cei peste 8.000 de participanți au dezbătut cu spirit de răspundere problemele legate de creșterea și dezvoltarea agriculturii noastre socialiste. Cu această ocazie Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu a făcut Conferinței o amplă expunere, document de mare însemnătate teoretică și practică.

În unanimitate participanții la dezbateri au exprimat întreaga lor adeviziune față de politica internă și externă a Conducerii noastre de stat, dînd o înaltă apreciere contribuției remarcabile a Președintelui Consiliului de Stat, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, în elaborarea și înfăptuirea programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în Patria noastră, pentru sprijinul substanțial acordat în soluționarea problemelor majore ale dezvoltării și modernizării agriculturii noastre. (Din presa zilei).



Popas la Putna

Sub soarele fierbinte al lunii lui Cireșar, pașii mă purtau dincolo de zidurile ctitoriei domnești de la Putna, locaș cu profunde rezonanțe istorice, simțiri adânc încrustate în inimile oricărui fiu al binecuvîntatelor noastre plaiuri românești.

Risipite pe meleagurile minunate ale Moldovei, găsim la tot pasul mărturii ale trecutului nostru glorios. Cetatea Neamțului, cetatea de scaun a Sucevei, unde cu mai bine de cincisute și ceva de ani în urmă, un vlăstar de domn moldovean, ca domn al țării moldovei, avea să scrie timp de mai bine de cincizeci de ani, cele mai eroice pagini din istoria țării, vatra moșilor și strămoșilor săi, pe care o va sluji cu sabia și cu iscusința sa, cel care avea să devină, în istoria noastră, ȘTEFAN CEL MARE.

„Pentru poporul nostru“, spune Xenopol, „Ștefan este și va rămâne idealul care, din trecutul îndepărtat, aruncă razele splendoarei sale în viitorul și mai îndepărtat, imbiind călcarea pe urmele lui.

De aceea, cu drept cuvînt urmașii îi dădură lui singur dintre numeroșii domnitori moldoveni și munteni, titlul de Mare. MIRCEA al Munteniei era supranumit CEL BĂTRÎN, ALEXANDRU al Moldovei, CEL BUN,

MIHAI al Munteniei, VITEAZU, IOAN al Moldovei, CEL CUMPLIT. Unul singur din bogatul, prea bogatul șirag de domni ai țărilor române, poartă numele de MARE, și acesta este ȘTEFAN; întotdeauna bunul simț al popoarelor le-a ferit de a dărui acest titlu înălțător, fără rost și fără cădere, și ele l-au păstrat numai pentru adevăratele mărimi pe care simțul cel sănătos al popoarelor l-a recunoscut, cînd l-a văzut răsărind în cîmpul istoriei“.

Ștefan, care era însuflețit pentru lucruri frumoase, era un om înțelept, un filon al înțelepciunii dintotdeauna al neamului nostru și era viteaz, dîrz pentru cauza poporului său cu care se contopea.

Ilustrul istoric N. Iorga ni-l prezenta pe acest mare domn, figură de simbol al României de totdeauna, astfel :

„Ștefan cel Mare n-a fost un scornitor de războaie, niciodată el n-a căutat un dușman... Dar, bătută de vremurile tuturor furtunilor, țara avea nevoie de un paznic neadormit. Și el fu acela, omul viteaz, dar nu crunt, pe care-l cereau vremurile“.

Și el fu în adevăr un „baci“ vrednic, pentru că nu se avea în vedere pe el, ci în acțiunea lui dîrză era cuprins trecutul și îndeosebi viitorul neamului

său, așa cum magistral ne redă acest adevăr, St. Barbu Delavrancea în „Apus de Soare“.

„Țineți minte cuvintele lui Ștefan, care v-a fost baci pînă la adînci bătrînețe... că Moldova n-a fost a strămoșilor mei, n-a fost a mea și nu e a voastră, ci a urmașilor voștri și a urmașilor urmașilor voștri în veacul vecilor“.

A noastră, urmașii urmașilor și ai strămoșilor noștri !

Oprît în fața raclei de la Putna în care odihnesc osemintele acestui mare Domn, aveam simțămîntul coplesitor al prezenței idealului său în strădaniile cotidiene ale țării, constituind astfel liantul ce ne leagă de istoria trecutului nostru, ne leagă de împlinirea sub ochii noștri a dezideratelor pentru care poporul și întreaga galerie a bărbaților de seamă ai țării noastre, s-au luptat.

Și, în timp ce pașii mă purtau prin poarta acestei ctitorii domnești spre largul țării, simțeam cum imaginea acestui „paznic nedormit“ acestui „baci“ dîrz, se materializează în fiii de astăzi ai României care făuresc pe orizontalele și verticalele țării cele mai îndrăznețe visuri și idealuri ale contemporaneității.

C. ADV.



VIZITA ÎN ȚARA NOASTRĂ A FRAȚILOR: R. H. PIERSON și C. L. POWERS

D. POPA

Vineri 8 februarie 1974, au sosit la București într-o vizită de zece zile în țara noastră, frații Robert H. Pierson, președintele Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea cu sediul la Washington, U.S.A. și C. L. Powers, președintele organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa, cu sediul la Berna, Elveția.

La aeroportul internațional Otopeni, oaspeții au fost întâmpinați de către frații: I. Tachici, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S.; D. Popa, secretarul Uniunii de Conferințe A.Z.S. cum și frații consilieri: M. Pirvan, A. Doroftei și T. Niculescu.

Această vizită a constituit un eveniment deosebit în viața bisericii noastre.

Scopul acestei vizite a fost foarte bine conturat de către fratele R. H. Pierson care, solicitat să adreseze — prin intermediul revistei noastre — câteva cuvinte frățietății advente din România, acesta spunea printre altele:

„Noi am venit de la Conferința Generală și de la Diviziunea Euro-Africa, nu pentru a ne amesteca în lucrarea bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, ci pentru a ne bucura de o comuniune spirituală cu voi și de a ne cunoaște

cu frații și surorile noastre din această minunată țară“.

În adevăr, Sabatul de la 9 februarie 1974, a fost o ocazie deosebită când oaspeții noștri au fost în mijlocul frățietății noastre din București, luând parte la serviciile divine din comunitățile A.Z.S. București — Labirint; București — Popa Tatu; București — Grant și Bucureștii-Noi.

Cu această ocazie, în toate aceste comunități, atât fratele R. H. Pierson, cât și fratele C. L. Powers, s-au adresat credincioșilor adventiști din aceste comunități, aducând tuturor salutul frățesc al păcii și iubirii adventiștilor de pe toate meridianele lumii, indiferent de culoarea pielii lor, salutări pornite însă din profunzimea sufletului lor plin de dragoste frățescă. În una din aceste ocaziuni sfinte, fratele R. H. Pierson spunea:

„Aș vrea să vă vorbesc în limba română, dar nu pot, necunoscând limba. Există însă o limbă pe care o înțelegem cu toții... limba iubirii. O față zîmbitoare, o strângere caldă de mână... iată limbajul iubirii.“

Despre România mi-au vorbit mult frații Olson și Beach care au fost de multe ori pe aici în trecut. Mi-au spus lucruri frumoase despre voi și am dorit mult să ajung să văd România...

Acum, Dumnezeu mi-a prilejuit acest lucru. Nu am venit aici ca să vă aduc o solie americană. O, nu! Solia Sfintelor Scripturi aparține tuturor, indiferent de națiune sau rasă. Tuturor! Văd cu bucurie aici o mare familie adventă. După credința și convingerea noastră, în curînd, familia lui Dumnezeu de pe pămînt, va fi unită cu familia din ceruri. Pentru aceasta însă, trebuie să dezvoltăm în ființa noastră caractere asemenea Domnului nostru Isus Hristos“.

Caracterizînd vizita făcută acestor comunități bucureștene, președintele Conferinței Generale A.Z.S. spunea:

„Întîlnirea pe care — la sfîrșitul acestei săptămîni am avut-o cu sutele de membri adventiști de ziua a șaptea din comunitățile din București, a constituit pentru mine o experiență pe care niciodată nu o voi uita“.

Luni 11 februarie 1974, frații R. H. Pierson și C. L. Powers, însoțiți de fr. I. Tachici, M. Pirvan și A. Doroftei, au fost primiți de către Domnia Sa Domnul Profesor Dumitru Dogaru, președintele Departamentului Cultelor, prezent fiind Dl. Vice-Președinte Gheorghe Nenciu, ocazie cu care a avut loc un larg schimb de vederi în legătură cu biserica adventă și cu realitățile existente în țara noastră. Ulte-

rior, referindu-se la această întâlnire oaspeții spuneau:

„Întâlnirea pe care am avut-o cu unele oficialități guvernamentale ale Dv., a fost o experiență extrem de folositoare, căci România are foarte multe lucruri de care poate fi mândră — o rată a criminalității extrem de scăzută, nici o problema a drogurilor, inexistența șomajului și o economie ce prilejuiește poporului un bun standard de viață. Acestea sînt în adevăr realizări meritorii“.

Tot luni 11 februarie, frații au făcut o vizită la sediul Uniunii, unde au avut o întâlnire cu membrii Comitetului Uniunii, cu personalul de la sediul Uniunii și cu elevii Seminarului nostru Teologic.

A doua zi, oaspeții însoțiți de fratele I. Tachici, D. Popa și consilierii Uniunii, au făcut o vizită la sediul Conferinței București, unde s-au întreținut cu membrii Comitetului Confe-

rinței și un grup de pastori. Adresînd oaspeților un cuvînt de bun venit, fratele I. Tachici a spus:

„Am dorit de mult acest prilej. Să facem din aceasta o ocazie de bucurie sfîntă. Duhul lui Dumnezeu să lucreze asupra noastră prin puterea Sa și a Cuvîntului Său și o nouă consacrare pentru slujitorii lui Dumnezeu și a bisericii Sale, să aibă loc“.

În cuvîntul lor, atît fratele C. L. Powers care a luat primul cuvîntul, cît și fratele R. H. Pierson, au subliniat importanța trăirii unei vieți de adevărat slujitor al lui Dumnezeu și al oamenilor.

„E greu să găsim cuvinte pentru a ne exprima bucuria pentru privilegiul ce-l avem de a fi laolaltă. Este un mare privilegiu acela de a fi membru al acestei biserici: dar a fi lucrător al ei, este un lucru solemn. Avem în miinile noastre Cuvîntul

lui Dumnezeu. În acest Cuvînt se află —putere—. Hristos Și-a dat pentru noi viața Sa, singele Său și... ne-a pus în față ținta: „Fiți desăvîrșiți“. Aveți în voi gîndul lui Hristos. Cînd frații vor ajunge să aibă încredere unii în alții, atunci ei se apropie de gîndul care era în Hristos Isus“ (C. L. Powers).

„A fost o deosebită plăcere pentru mine, de a fi împreună cu Conducerea Uniunii și de a mă întreține cu personalitățile conducătoare ale Departamentului Cîltelilor. Astăzi am prilejul să vă cunosc pe Dv. și acest fapt mă bucură.

În rugăciunea de mijlocire din Ioan 17, Domnul Hristos S-a rugat și pentru noi cei de astăzi, și pentru grupa aceasta de lucrători din București. Primul lucru de seamă pentru care S-a rugat a fost ca ei să fie una... De aceea este necesar ca Domnul Hristos să locuiască în noi spre a contribui la unirea





noastră. Căci Hristos din inima mea și Hristos din inima ta este unul și același. Numai o biserică unită poate aștepta pe Hristos. Aici, în România, frații și surorile cîntă așa de frumos, ca îngerii. Ca să avem prilejul să unim vocile noastre și să cîntăm în ceruri, trebuie să le unim aici, acum. Rog pe Bunul Dumnezeu, ca oriunde se găsească slujitorii și credincioșii Săi, aceștia să fie uniți“ (R. H. Pierson).

La încheiere, ca urmare a învățăturilor Sfințelor Scripturi de a fi consacrați, de a ne mărturisi greșelile și de a fi una cu Hristos și una între noi ca lucrători, într-o atmosferă plină de solemnitate, cițiva dintre cei prezenți au luat cuvîntul aducînd mulțumiri lui Dumnezeu și exprimîndu-și dorința de a sluji lui Dumnezeu într-un mod plăcut, pentru o colaborare strînsă, unită, pentru slava lui Dumnezeu și pentru slujirea bisericii,

pentru binele și slujirea semenilor noștri și a țării noastre.

În aceeași zi, fr. R. H. Pierson și C. L. Powers, împreună cu fr. I. Tachici, M. Pirvan și A. Doroftei, au plecat spre Bacău unde au avut o întîlnire cu Comitetul Conferinței A.Z.S. Bacău, și cu un grup de pastori și credincioși.

A doua zi s-a continuat călătoria vizitînd orașul Piatra Neamț, casa de rugăciune a comunității locale, casa de rugăciune din comuna Pîngărași, apoi oaspeții au avut ocazia să admire impresionantele Chei ale Biczului, orașele Ghiorghieni, Toplița, frumoasa casă de rugăciune a comunității A.Z.S. Vălenii de Mureș, orașul Reghin, sosind seara la Tg. Mureș, unde frații erau așteptați de fr. A. Delea, președintele Conferinței Cluj, de un grup de pastori și credincioși, ocazie cu care a avut loc o adunare solemnă.

Joi 14 februarie 1974, oaspeții și cei ce-i însoțeau au sosit la Cluj, la sediul Conferinței unde a avut loc o întîlnire cu Comitetul Conferinței Cluj, și o parte din pastorii Conferinței. Seara, fr. R. H. Pierson a adresat un cuvînt frățietății advente din Cluj, prezentă în capela comunității locale A.Z.S.

Sabatul de la 16 februarie a fost petrecut în mijlocul credincioșilor din Conferința Cluj, vizitîndu-se comunitățile Cluj, Sic. Gherla, Tg. Mureș A. și Tg. Mureș B., cum și comunitățile Sărmaș, ocazii în care — la fel ca și în împrejurările precedente, oaspeții au adresat frățietății solii cu un profund conținut spiritual.

Atît fratele Pierson, cît și fratele Powers, au exprimat în mod public cuvîntul recunoștinței lor față de Dumnezeu și față de Autoritățile și guvernul țării noastre, pentru permisiunea de a ne vizita țara și a lua

legătura nemijlocită cu Biserica și frățietatea noastră adventă.

Faptul acesta a constituit pentru ei un prilej de mare bucurie, avînd posibilitatea să fie în mijlocul credincioșilor adventiști din Republica Socialistă România, care-și trăiesc credința lor în conformitate cu doctrina și principiile Bisericii advente și se străduiesc asemenea Domnului nostru Isus Hris-

Așa cum am amintit mai sus, solicitat să adreseze frățietății advente din țara noastră un cuvînt — prin intermediul revistei noastre Curierul Adventist — fr. R. H. Pierson a adresat, printre altele, următoarele cuvinte :

„Iubiți membrii ai familiei lui Dumnezeu din România :

Ce plăcere să te afli în frumoasa Dv. țară și să ai ocazia

de folositeare, căci România are foarte multe lucruri de care poate fi mîndră — o rată, a criminalității extrem de scăzută, nici o problemă a drogurilor, inexistența șomajului și o economie ce prilejuiește poporului un bun standard de viață. Acestea sînt în adevăr realizări meritorii.

Noi am venit de la Conferința Generală și de la Diviziunea



tos, de a fi tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Duminică 17 februarie 1974, fr. R. H. Pierson și C. L. Powers au părăsit țara noastră, cu regretul despărțirii în inimile lor, dar cu bucuria în suflet că ochii lor au văzut, și inima lor a simțit bucuria iubirii și comuniunii spirituale frățești în mijlocul Bisericii advente din România.

de a face cunoștință cu mulți oameni cu inima caldă, care locuiesc aici. Întîlnirea pe care — la sfîrșitul acestei săptămîni — am avut-o cu sutele de membri adventiști de ziua a șaptea din comunitățile din București, a constituit pentru mine o experiență pe care niciodată nu o voi uita.

Întîlnirea pe care am avut-o astăzi cu unele oficialități guvernamentale ale Dv. a fost de asemenea o experiență extrem

Euro-Africa nu pentru a ne amesteca în lucrarea bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, ci pentru a ne bucura de o comuniune spirituală cu voi și de a ne cunoaște cu frații și surorile noastre din această minunată țară.

Mesajul meu spiritual către credincioșii Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România pentru timpul de față, este de a căuta pe Domnul cu multă stăruință. Faceți pe Isus Hristos



Mîntuitorul și Domnul vostru. Ca Mîntuitor El are în grijă toate păcatele noastre din trecut, atunci cînd venim în sinceră și reală pocăință la El, mărturisindu-ne păcatele. Prin credință, să acceptăm iertarea pe care El a făgăduit-o (1 Ioan 1,9).

Cînd primim pe Hristos ca Domn, aceasta înseamnă să-L invităm în inimile noastre prin Duhul Său cel Sfînt. Și astfel, în fiecare zi și în fiecare oră, El ne va împărți harul și ajutorul Său, spre a duce o viață de biruință asupra păcatului. Această experiență a înfrîngerii pă-

catului și a deveni din ce în ce mai mult asemenea Domnului Hristos, este numită SFÎNȚIRE.

Noi trebuie să „păzim poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“, dacă vrem să fim gata ca Domnul să-Și reverse asupra noastră Duhul Său și să încheiem lucrarea lui Dumnezeu pe pămînt (Apoc. 14, 12; Ioel 2, 23; Apoc. 18, 1.2.).

Fie ca Domnul să vă ajute pe toți să trăiți în fiecare zi atît de aproape de Isus Hristos, încît să deveniți zilnic mai asemenea Domnului Hristos în dezvoltarea caracterului vostru.

PACEA DOMNULUI MARANATHA“

Robert Pierson

București,

11 februarie 1974.

Facă Bunul Dumnezeu ca aceste ocazii sfînte să aibă darul a lega inimile noastre într-o sfîntă și frățească comuniune, determinîndu-ne a ne face toată datoria atît față de chemarea ca slujitori ai lui Dumnezeu, cît și față de țara și poporul din care facem parte, pentru a fi totdeauna găsiți credincioși în toate lucrurile — încredințate nouă —.

ÎN PRIDVORUL LUI SOLOMON

— „Era cald... Isus se plimba... pe sub pridvorul lui Solomon.“ — Ioan 20, 22

Termenul „pridvor“ sau „coridor“ din limba noastră, este o expresie care corespunde cuvîntului din limba greacă „stoa“, sau termenului roman

„vestibulum“. Stoa sau vestibulum, înseamnă șiruri de stîlpi înalți care sînt acoperiți. Istoricul evreu Iosif Flavius, din primul secol al erei noastre,

în lucrarea sa „Antichitățile Iudaice“ ne-a lăsat o descriere a pridvorului lui Solomon.

Pridvorul lui Solomon se afla în partea de răsărit a templului

din Ierusalim. A fost construit din două șiruri de stâlpi înalți, fiind ridicat în partea din afara a templului, unde putea intra oricine. Pridvorul era ca un loc de adunare. Ioan, ucenicul Domnului Hristos, descrie astfel de adunare, cu prilejul serbării reinnoirii templului. El scrie: „Era iarna. Și Isus Se plimba prin templu, pe sub pridvorul lui Solomon“ (Ioan 10,22).

Această zi a rămas întipărită adânc în amintirea ucenicilor lui Hristos. În acea zi în pridvorul lui Solomon, Domnul Isus a declarat ascultătorilor Săi sceptici, cel mai mare adevăr despre dumnezeirea Sa, în următoarele cuvinte: „Eu și Tatăl una sintem“ (Ioan 10,30).

În acest dialog dintre Domnul Hristos și Iudei, cuvântul „Tatăl“ care a fost folosit de Isus, nu a avut o însemnătate generală, ci personală. Iudeii nu credeau în dumnezeirea lui Isus. De aceea s-au înfuriat și „au luat pietre ca să-L ucidă“ (Ioan 10,31). Dar Fiul lui Dumnezeu a răspuns liniștit și în mod logic: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sint în Tatăl“ (Ioan 10,37, 38).

Nu este nimic mai ușor decât a crede pe baza unor fapte! Și cu toate acestea, evreii „căutați iarăși să-L prindă; dar El a scăpat din minile lor“ (Ioan 10,39). Plecarea Domnului Isus din mijlocul lor nu a fost o dovadă de slăbiciune ci o cunoaștere a voinței lui Dumnezeu. El Se va lăsa prins de ei, dar aceasta la locul și la timpul hotărât de El. Evreii însă n-au înțeles nici plecarea Sa de atunci și nici supunerea Sa de bună voie de mai târziu.

Când pridvorul lui Solomon este amintit a două oară în Biblie, Biserica lui Hristos era de acum născută. Apostolii au continuat lucrarea lui Hristos. Duhul Sfânt îi conducea și ei săvârșeau minunile pe care le săvârșise și Domnul Isus, Dum-

nezeu în trup omenesc. Cu apostolii era Dumnezeu prin Duhul Său cel Sfânt. Astfel s-au împlinit importanțele cuvinte ale lui Hristos despre venirea Duhului Sfânt asupra apostolilor: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu“ (Ioan 14,12).

În timpul acela Biserica apostolică nu dispunea de capetele proprii, de propriile ei Case de Rugăciune. N-a avut nici bani, nici mărire. Firește vorbind, ea era fără scut și fără sprijin. Nu a avut nici școli, nici academii. Tot ceea ce a avut să prezinte lumii, a fost credința într-un Hristos răstignit și înviat. Pentru aceasta avea numai două mijloace: limba asemnătoare cu focul — puterea Duhului Sfânt, și Cuvântul lui Dumnezeu. Deși neluată în seamă, prigonită și necunoscută, ea totuși a umit și luminat întreaga lume. Ierusalimul a fost cutremurat din temelii. Camera de sus a fost epicentru, iar pridvorul lui Solomon a fost locul și martorul manifestării puterii Duhului Sfânt. Acesta era al doilea templu, după cronologia zidirii. S-a numit al lui Zorobabel, după cel ce l-a clădit, și al lui Irod, după cel ce l-a reconstruit. Pe timpul apostolilor el a avut mai mult de cinci sute de ani. Restabilirea și reconstrucția lui a început-o Irod cu 20 de ani înaintea lui Hristos. În următorii zece ani, Irod a restaurat partea exterioară, căreia i s-a dat numele de „Pridvorul Împărătesc“. Atunci s-a zidit și pridvorul lui Solomon.

Tot în acest templu a fost adus și înfățișat Isus ca primul născut, și tot în el s-a întâlnit cu preoții mai de seamă la vârsta de 12 ani. Din el a izgonit pe vânzătorii, schimbătorii și zarafi. Zidurile lui au fost martore la minunile și învățăturile Domnului Hristos, iar acum au văzut și faptele ucenicilor Săi. La poarta minunat decorată și numită „Frumoasă“ (Fapte 3,2), Petru și Ioan au tămăduit și ridicat în picioare pe ologul din naștere. Aceasta a fost o minune care a atras mulțimea mirată

„cu în pridvorul zis al lui Solomon“ (Fapte 3,11).

Cum s-a săvârșit această mare minune? S-a făcut prin puterea Duhului Sfânt și în numele lui Isus din Nazaret! Nu în numele apostolilor care au vorbit, nici în numele Duhului Sfânt care a tămăduit, ci în numele lui Isus din Nazaret, Duhul Sfânt a venit ca locțiilor al lui Hristos, ca să vorbească și să lucreze în numele lui Isus și nu al Său. Prin tămăduirea ologului la poarta „Frumoasă“ s-au împlinit cuvintele lui Hristos despre Duhul Sfânt: „El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi“ (Ioan 16,14).

Ologul nefericit „cerea milă de la cei ce intrau în templu“ (Fapte 3,2). El a întins mâna spre Petru și Ioan, ca și spre toți cei care au intrat în biserică. Luca relatează astfel acest fapt: „Atunci Petru i-a zis: „Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!“ (Fapte 3,6).

Duhul Sfânt a fost acela care a lucrat, cu toate că Petru a vorbit. Ologul a știut despre Isus din Nazaret. El a crezut și a sărit în picioare cu așa îndrăzneală, de parcă nu ar fi fost olog. Petru a fost puternic, însă puterea nu a fost a lui, ci a lui Dumnezeu. Sub pridvorul lui Solomon el a spus poporului adunat: „Bărbați Izraeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble“? Fapte 3,12.

Atenția ascultătorilor a fost îndreptată spre Isus. Duhul Sfânt a îndreptat privirea tuturor credincioșilor din toate generațiile numai la Isus. Și privirea noastră trebuie să fie îndreptată de asemenea la Domnul Isus. Petru a îndreptat privirea ascultătorilor săi la Hristos cu următoarele cuvinte: „Dumnezeul... părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus, pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat; și v-ați lepădat de El înaintea lui, măcar

că el era de părere să-l dea drumul" (Fapte 3,13).

Ologul s-a ținut de Petru și Ioan, stînd lingă ei pe picioare noi. Strălucea de o sănătate nouă. Binecuvînta și lauda pe Dumnezeu. Toți l-au văzut și l-au auzit. Hristos S-a proslăvit prin credința lui. Cu cit mai mult s-ar putea proslăvi prin noi, care umblăm de la naștere! Isus este izvorul vieții, iar Duhul Sfînt dătătorul ei. Cu puterea Sa dătătoare de viață, Duhul Sfînt a mărturisit despre Hristos: „pe care Dumnezeu L-a înviat din morți" (Fapte 3,15).

Cel care a vorbit și a lucrat prin prooroci și apostoli, a fost Duhul Sfînt. Apostolul Petru a zis: „Căci nici o proorocie, n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, miinați de Duhul Sfînt". (2 Petru 1,21). Duhul Sfînt i-a învățat căci ei au fost pregătiți să primească învățătura și să o și mărturisească. Ei au vorbit după voința lui Dumnezeu, iar nu după a lor. A fost nevoie ca ei mai întîi să învețe și apoi să vorbească, fără să adauge nimic de la ei. Așa i-a spus Domnul lui Moise: „Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus" (Exod 4,12).

Din pridorul lui Solomon, Petru a fost dus în fața Sinedriului ca să facă cunoscut pe Isus cel înviat; s-o știți toți, și s-o știe tot poporul lui Izrael! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit. El este „piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului" (Fapte 4, 10,11). Petru a stat pe această piatră și nimeni nu l-a putut doborî. Să stăm și noi cu ajutorul Duhului Sfînt pe această Stîncă a mîntuirii noastre. — „Căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți" (Fapte 4,12), decît în credința în Domnul Isus Hristos și lucrarea mîntuirii Sale.

C. Adv.

ADEVĂR ȘI MINCIUNĂ

N. BASTOREALĂ

Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sînt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu".

Așa se vor prezenta aceia care vor avea marea fericire de a fi moștenitori ai făgăduințelor veșniciei, și așa au fost la început și cei ce au gustat pentru prima dată binecuvîntarea vieții edenice.

Nu veți muri, a fost prima minciună care a dus pe Eva și Adam să piardă Edenul, după cum dispariția minciunii este una din condițiile recîstigării lui.

Minciuna este în opoziție cu adevărul. Adevărul este aducător de binecuvîntare. Adevărul este Cuvîntul lui Dumnezeu ca descoperitor, ca înfăptuitor și ca dirigitor cu putere în a genera binele și fericirea vieții celui credincios. Adevărul este o țință a străduinții omului de a cunoaște realitatea în ansamblu și în infinit, înglobînd tot ce s-ar putea ști despre această realitate înfinită în spațiu și în timp. Adevărul absolut rămîne un ideal ce poate fi eucerit treptat și către această eucerire se îndreaptă omul.

În contrast cu adevărul, minciuna este denaturarea conștiinței și cu o anumită intenție a adevărului. Sfînta Scriptură ne mai spune că minciuna este falsificarea lucrurilor adevărate. Ea a fost folosită pentru prima dată pentru ponegrirea lui Dumnezeu și a lucrărilor Sale, de către unul din slujitorii Săi, Lucifer, căpetenia oștilor îngerești. A doua oară, tot el, folosește minciuna pentru a înșela pe Eva și apoi pe Adam așezați de Dumnezeu în grădina Edenului, ca să nu mai asculte de Creatorul lor.

De atunci și pînă astăzi, minciuna constituie un fel de fruct oprit, din care omenirea se alimentează cu multă satisfacție. Adam fusese lăsat să locuiască și să se bucure de binecuvîntarea grădinii edenice. Dar cu toată fericirea dăruită, ceva a intervenit în schimbarea echilibrului edenic. Din iubire, Dumnezeu a așezat în grădina Edenului un bărbat și o femeie, creați spre a fi fericiți în veci; însă li se interzisese să mănînce dintr-un singur pom. Candidați la veșnicie, ei trebuiau să treacă proba ascultării și credincioșiei. Dar primei fapte săvîrșite în ciuda poruncii divine, i-a urmat un gînd rău, ascuns, care a dus apoi și la minciună: „Mi-a fost frică, pentru că eram gol și m-am ascuns".

Aceasta a fost situația lui Adam și a Evei. Dar care a fost situația atunci cînd oamenii s-au înmulțit? Urmașii lor, spune Biblia, au continuat de atunci să comită numeroase păcate, pe care au căutat să le ascundă. Desigur, ca să poată ascunde un păcat sau altul, comis față de semenii lor, sau chiar față de Dumnezeu, au ajuns să mintă și odată ce au descoperit minciuna, au făcut din ea o artă. Eva n-a ascultat, dorind a fi asemenea lui Dumnezeu cunoscînd binele și răul. Și astăzi mulți procedează la fel, zicînd: „Dacă am de profitat, mint fără să am procese de conștiință".

Cicero spunea: „A te folosi cu prudență de judecată, și vorbire, a face cu toată cumpănirea ce ai de făcut, a vedea și a respecta adevărul în orice, înseamnă a avea o conduită frumoasă".

Ne gîndim că atunci cînd primim flori, ne place să ne fie dăruite din iubire și considera-

ție. Ne place a florile să fie mesaje ale sufletului, un simbol al prețurii, al respectului, afecțiunii și al dragostei și nu al prefăcătoriei. O singură minciună poate constitui portretul moral al celui ce caută s-o combine cu flori. Domnul Hristos, vorbind despre Satana, îl caracterizează ca fiind tatăl minciunii, care nu poate spune adevărul pentru că nu-l posedă. Ce putem spune noi despre cineva care nu spune decât minciunii? Ce putem spune despre un așteptător al revenirii lui Hristos care folosește minciuna, în relațiile lui cu Dumnezeu și cu semenii săi? Mai putem crede că el are vreo legătură cu cei despre care se spune în Sfânta Scriptură, — „și în gura lor nu s-a găsit minciună? și sint fără vină înaintea scaunului de Domnie al lui Dumnezeu“?

Având în vedere cele declarate în Sfânta Scriptură, referitor la cei care vor locui cu Dumnezeu lor, este timpul ca fiecare credincios să se întrebe dacă și el poate fi printre cei în gura cărora nu s-a găsit minciună.

M-am gândit la cei ce spun minciuni (beau minciuna ca apa), la cei ce birfesc, la cei ce calomniază, la cei ce-și fac merite prin lăudăroșie, la cei ce se pricep și le place a băga intrigi între frații lor de credință și în familiile lor, și m-am întrebat dacă ei ar putea găsi mulțumire sufletească în societatea cerului, dacă ei n-o găsesc în societatea omenească și nici în frățietatea bisericii din care fac parte. Să luăm aminte la Cuvântul Sfintelor Scripturi care spune despre astfel de credincioși că ei nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, și locul lor nu poate fi împreună cu cei sfinți. Cei care, în raporturile lor unii cu alții, recurg la jumătăți de măsură, n-au o poziție morală. Sinceritatea și cinstea sint noțiuni care nu admit, prin definiție și accepțiune, compromisuri. Oare, noi care dorim să așteptăm în dreptul nostru împlinirea celor făgăduite de Dumnezeu, să admitem cu bună știință, compromiterea noastră și a mîntuirii noastre, lăsînd ca uriciunea minciunii să păteze caracterul nostru?

„De aceea, lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că sintem mădulare unii altora. Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“.

Despre minciună se spune că ea distruge în mod treptat în om ceea ce-l îndrituiește a fi în adevăr „om“ pentru că este o faptă așa de urită că nu aduce nici onoare, nici respect celui care o folosește.

Cea mai gravă și urită situație este atunci cînd nu se mai poate deosebi adevărul de minciună; pentru aceasta și Tatăl Ceresc ne poruncește: „Să vă lăsați de minciună“. Nimeni nu poate fi în același timp un om vechi și un om nou, sau un neprihănit și un nelegiuit. Nu poți avea garanția de a face parte din societatea cerului, atîta timp cît aici te complaci în viciul minciunii.

David Livingstone a trăit în mijlocul unor triburi de negri și spune, că atunci cînd erau întrebați ce noutăți știu ei, răspundeau: „noutăți nu sint, am auzit numai minciuni; apoi povesteau tot ce au auzit fără să ascundă ceva, fără să adauge ceva. La Boșimani, Livingstone avea satisfacția să constate că minciuna este considerată o gravă insultă adusă întregii comunități. Boșimani, declară el, „sint oameni veseli, plini de viață, cu care e plăcut să ai de-a face. Ei nu mint niciodată“.

De la Adam, minciuna a intrat în viața cotidiană. Este o diferență, e adevărat, în felul cum recurg unii sau alții la minciună; unii mai puțin, alții mai mult, chiar foarte des, unii cu jenă, alții fără, nici cel mai mic gest de reținere și astfel s-a ajuns la deprinderea de a minți. Adevărul lui Dumnezeu se impune deci ca o necesitate. El cere să ne lăsăm de minciună sub orice formă și în orice scop ar fi întrebuintată. E necesară o

puritate morală care să se simtă bine în atmosfera adevărului, pentru ca viața lui și a semenului lui să nu mai fie vicioasă, amară, plină de vrajbă și de ură. Pentru aceasta, și Dumnezeu a dat legi precise și categorice poporului Său. „Să nu răspîndești zvonuri neadevărate. Să nu te unești cu cel rău, ca să faci o mărturisire mincinoasă pentru el. Să nu mărturisești trecînd de partea celor mulți, ca să abați dreptatea. La judecată să nu te atingi de dreptul săracului. Ferește-te de o înviuare nedreaptă.“

Cîtă frumusețe au în ele aceste principii menite să îndepărteze pe om de uritul obicei al mărturiilor și lucrărilor nedrepte împotriva celor lipsiți de apărare. Dreptatea adevărului este elementul principal în lucrările lui Dumnezeu, așa cum ne-o dovedește și lucrarea de mintuire, în care Dumnezeu jertfește pe Însuși Fiul Său. Dacă minciuna în sine este ceva rușinos, cu atît mai de plîns este cel ce minte. N-ar trebui oare ca în adevăr nici un gînd necurat, neadevărat să nu minjească caracterul celor ce sint ca și Adam și Eva candidați la veșnicie?

Răscoala care avu loc în cer sub puterea minciunii, și amăgirea care a adus pe Adam și Eva la neascultarea de Legea lui Dumnezeu, a deschis larg porțile păcatului; dar cei ce cred în Hristos, pot deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu. Prin puterea adevărului, ei pot fi restatorniciți, și păcătoși fiind, ei pot deveni credincioși față de Creatorul lor.

Dacă și noi dorim să fim împreună cu cei mîntuiți, să iubim adevărul care ne poate ajuta să fim părtași ai acestei mîntuirii. Minciuna s-o îndepărtăm din viața noastră ca să nu ne izgonească ea din viața cerească. Adevărul introdus în sanctuarul sufletului ne va călăuzi în trăirea adevărului. Fericirea noastră veșnică depinde de felul puterilor și influențele noastre cum am întrebuintat timpul, în viața aceasta, urmărind a deveni astfel tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și de folos oamenilor, în putera sfințitoare a Adevărului.

Nu se poate tăgădui faptul că Domnul a dat amănunte, în aparență extraordinare, în legătură cu un templu, care nu avea să fie clădit vreodată. Descrierea acoperă ultimele două capitole din cartea profetului Ezechiel, în total 260 de versete. Multora li se poate părea că s-a depus un efort ce nu era necesar, și chiar o risipă de spațiu valoros, în canonul Sfințelor Scripturi. Dar noi nu putem critica lucrările lui Dumnezeu. Dezaprobarea lui Pavel nu trebuie uitată niciodată. „Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu“. Rom. 9,20.

Orice lucru pe care îl săvârșește Dumnezeu, este făcut cu un scop, și scopul acesta este în armonie cu caracterul Său. Poate că nu totdeauna vom putea înțelege scopurile Sale, dar credința noastră trebuie să ne conducă la concluzia că Dumnezeu face toate lucrurile bune.

O greșală pe care o fac adesea unii este aceea că ei consideră, că Biblia a fost scrisă numai pentru cel care trăiește în prezent. În timp ce toată Scriptura vorbește lui astăzi, ea a vorbit de asemenea și celor din veacurile trecute. De exemplu, profețiile lui Ezechiel s-au adresat mai întâi captivilor lui Iuda din Babilon și, până la căderea Ierusalimului, care a avut loc în anul 586 î.Hr. tuturor locuitorilor care se mai găseau în Ierusalim. Aceste profeții au, pentru noi cei de astăzi, o valoare secundară, după cum spune și Pavel : „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră... ca să avem nădejde“. Ele arată pe Dumnezeu în acțiune, și Îl descoperă într-o perioadă importantă din istoria lui Izrael. Și

astfel cunoștința noastră despre Dumnezeu este sporită.

Dar fără îndoială, că cel interesat se întreabă : „de ce au fost necesare asemenea amănunte chiar și pentru contemporanii profetului, care niciodată nu au văzut realizat proiectul preconizat și transmis prin profet ?

Răspunsul constă în faptul că profețiile despre o întoarcere glorioasă din captivitate, cu restaurarea templului și a serviciilor sale, într-un mod atât de laborios descrisă în Ezechiel, erau condiționate de ascultare. Cei întorși din captivitate nu au îndeplinit niciodată scopurile cele înalte ale lui Dumnezeu. De aceea, ei nu s-au putut ridica niciodată la înălțimea la care ar fi trebuit să fie, iar templul lui Zorobabel era departe de a corespunde cu slava pe care ar fi putut-o avea.

Din contextul pasagiilor, se vede clar de ce Dumnezeu a condus pe Ezechiel să, între în amănunte, Dumnezeu dorea să facă un puternic apel captivilor, ca să învețe din experiențele triste prin care au trecut și până la urmă să împlinescă planul glorios al lui Dumnezeu pentru Izrael. „Tu, fiul omului, arată templul acesta casei lui Izrael, ca ei să-i măsoare planul și să roșească de nelegiuirea lor. Dacă vor roși de toată purtarea lor, arată-le chipul casei acesteia, întocmirile ei, ieșirile și întăririle ei, toate planurile și toate legile ei ; zugrăvește-le-o sub ochi, ca să păzească toate planurile ei, toate poruncile ei și toate orînduirile ei, și să facă întocmai după ele“. Ezech. 43, 10-11.

Fiind Atotcunoscător Dumnezeu știa că poporul nu avea să împlinescă condițiile, și de aceea templul specificat în Eze-

chiel, niciodată nu avea să fie construit. Dar Dumnezeu lucrează cu copiii Săi nu din punctul de vedere al precunoașterii lui, ci din punctul de vedere al perspectivei și ocaziei pe care aceștia o au. Lucrul acesta este ilustrat într-un pasagiu din Ieremia. Într-o ocazie, lui Ieremia i s-a spus : „Stai în curtea Casei Domnului, și spune acelora care vin din toate cetățile lui Iuda să se închine în Casa Domnului“. Această poruncă este urmată de observația izbitoare : „Poate că vor asculta și se vor întoarce fiecare de la calea lui cea rea ; atunci Mă voi căi de răul, pe care Mă gindeam să li-l fac din pricina răutății faptelor lor“. Ier. 26, 2,3.

Desigur că Dumnezeu știa că ei nu vor asculta, dar din punctul de vedere al profetului, se făcuse declarația : Poate că vor asculta. Faptul că Dumnezeu cunoaște mai dinainte cele ce au să se îndeplinească, aceasta nu împiedică niciodată voința omului. Profețiile, făgăduințele condiționate ale lui Dumnezeu, au puterea de a fi împlinite.

O altă ilustrație a unei profeții condiționate și neimplinită, dar care a fost folosită ca să stimuleze la acțiune, a fost solia lui Iona către Niniveni. Cap. 3,4. Solia a fost ascultată și soarta a fost evitată. Tot așa, Ezechiel nu a fost un profet fals, sau un profet numai al vorbelor, unul ce-și cheltuiește în zadar eforturile, sau scrie numai de dragul scrisului. Solia lui în ceea ce privește templul își avea scopul ei precis, și în ziua judecării, ea va condamna pe toți acei care nu i-au împlinit condițiile și de aceea i-au anulat împlinirea.

H. ARTINIAN

PUNCTE DE VEDERE

Mai înainte de a continua să ne preocupăm de capitoul al 3-lea al epistolei sfințului apostol Pavel către Evrei, să insistăm puțin în prezentarea unor probleme înfățișate în primele două capitole ale epistolei în legătură cu persoana Domnului Isus Hristos și persoanele dumnezeirii.

În orice încercare de evaluare a suferințelor Domnului Hristos, trebuie să se dea o deosebită considerație aspectului spiritual al suferințelor Golgotei și nu numai o preocupare de aspectul lor fizic. În ceea ce privește suferințele corporale — alții au suferit poate tot atît de mult, și au dat pe față un curaj vrednic de toată admirația.

Dar numai agonia fizică nu explică strigătul sfințit ce a ieșit de pe buzele Mîntuitorului: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27,46). Numai întristarea spirituală profundă poate fi cauza acestei izbucniri, simțămîntul de a fi uitat, de a fi părăsit, lăsat singur, și aceasta în momentul de criză al vieții Sale — Nu auzim nici o manifestare, nici un cuvînt de reproș sau de mînie în clipa în care cuiele pătrundeau în palmele Sale: nici un cuvînt de murmurare în timp ce crucea rudimentară este trîntită în groapa pregătită mai dinainte — nu auzim nici un cuvînt de aspră muștrare atunci cînd El este scuipat, biciuit, batjocorit; ceea ce stăpînea, ce preocupa în acele clipe mîntea Fiului lui Dumnezeu era faptul că Tatăl se ascundea de Fiul Său. Cei ce și-au dat viața pentru convingerile lor, martirii, au fost susținuți în ultimele lor clipe de asigurarea iubirii și grijei lui Dumnezeu. Dar nu același lucru a fost cu Domnul Hristos. El a fost singur, și după

toate aparențele, părăsit... uitat. Pentru El, Dumnezeu se părea că este undeva, departe... foarte, foarte departe.

Nu putem avea un tablou real al suferințelor Domnului Hristos la Golgota, decît numai dacă vom rămîne la crucea răscumpărării noastre. Inspirația divină ne înfățișează următorul tablou al iubirii divine la Golgota:

„Pușini sînt acei creștini care meditează la suferințele pe care păcatul le-a cauzat Creatorului nostru. Tot cerul a fost prins și cuprins în agonia Domnului Hristos la Golgota; dar acele suferinți n-au început și nici nu s-au sfîrșit cu manifestarea Sa în trup omenesc. Crucea este o descoperire pentru simțămîntele noastre cu privire la durerea ce, chiar de la început, păcatul a produs-o inimii lui Dumnezeu. Orice abatere de la ceea ce este drept, fiecare faptă de cruzime, fiecare eșec al nostru de a atinge idealul, produce durere. Cînd au venit asupra poporului Izrael din vechime nenorocirile ce constituiau un rezultat sigur al despărțirii lor de Dumnezeu — și anume — stăpînirea vrăjmașilor lui asupra-le, cruzimi fără număr și moarte, — ni se spune că sufletul Său era întristat din cauza stării nenorocite în care se găsea poporul Izrael; În toate necazurile lor, El suferea împreună cu ei... și El i-a purtat și i-a condus în toate zilele din vechime“...

„Întreaga Lui viață a fost o viață de sacrificiu de Sine pentru salvarea celui păcătos. Fie

EPISTOLA

că postea în pustietatea ispitirii, sau că mîncă la masa lui Matei împreună cu vameșii, El își da viața pentru mîntuirea celor pierduți“.

„Dar Dumnezeu suferea împreună cu Fiul Său. Îngerii priveau la agonia Mîntuitorului. Ei văzură pe Domnul lor înconjurat de legiunile puterilor întunericii, iar făptura Lui înconvoiată și tremurînd de o groază neînțeleasă. Dacă muritorii ar fi putut să vadă uimirea oștilor cerești cum în tăcută strîngere de inimă urmăreau pe Tatăl care retrăgea razele luminii, iubirii și slavei de la Fiul Său iubit, ei ar fi înțeles mai bine cît de urît este păcatul înaintea Lui“.

„Chinul sufletesc al lui Hristos nu a încetat, dar deprimarea și descurajarea L-au părăsit. Furtuna nu se depărtase, dar El care era ținta ei fusese întărit să dea piept cu furia ei. El se ridică liniștit și neturburat. Pe fața Lui pătată de sânge se așezase o pace cerească. El suferise ceea ce n-ar fi putut să sufere nici un om; deoarece El gustase pentru fiecare păcătos suferința morții“.

„Întreg cerul și toate lumile necăzute fusese martori la lupta aceasta. Cu ce interes viu privise toți la scenele de încheiere ale acestei lupte mari. Au privit pe Mîntuitorul cum intră în grădina Ghetsemani, cu sufletul încovoiat de groază și de întuneric adînc. Au auzit strigătul Lui amar: „Tată, dacă se poate fă să treacă paharul acesta de la Mine-! Iar cînd

CĂTRE EVREI

prezența Tatălui S-a retras, L-au văzut întristat de o amărăciune de întristare ce întrecea grozăvia luptei din urmă cu moartea. Sudoarea de sânge a fost presată afară prin porii Lui și a căzut în picături pe pământ. De trei ori a izbucnit de pe buzele Lui rugăciunea de scăpare. Cerul nu mai putea să sufere priveliștea, și un sol al mîngîierii a fost trimis la Fiul lui Dumnezeu“.

Din redările de mai sus ale inspirației divine referitoare la agonia Fiului lui Dumnezeu din Ghetsemani și Golgota, înțelegem că suferințele lui Dumnezeu nu au început și nici nu s-au încheiat cu manifestarea în trup omenesc a Domnului Hristos, ci că aceste suferințe au fost partea lui Dumnezeu de la apariția păcatului în univers. În aceste suferinți noi nu putem trage o linie de separare, de demarcație între suferințele Tatălui și cele ale Fiului. În aceeași măsură a suferit Unul, în care a suferit și celălalt. Când Isac a fost legat și așezat pe altarul de jertfă, iar Abraam era gata cu lama cuțitului ridicată spre a lua viața fiului său, nu putem concepe că numai Isac era acela care suferea. Tot la fel nu putem concepe că numai Domnul Isus era cel ce suferea. Căci pentru Tatăl, a auzi cuvintele teribile, cutremurătoare cuvinte: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit“? și să nu fie în situația de a răspunde: „Fiule, nu Te-am uitat; Sint aici, aici lângă Tine“ trebuie că

a produs Tatălui Ceresc suferința agoniei ce poate fi comparată numai cu suferința Fiului când nici un glas din cer nu l-a răspuns și nici o rază dela Fața Tatălui Său nu l-a luminat. Muritor fiind, refuz a cîntări mai departe în balanța nimicniciei mele cine a suferit mai mult, considerînd aceasta o impietate.

Avînd înaintea noastră tabloul de mai sus, inspirația divină ne spune că ceea ce s-a petrecut în Ghetsemani a umplut pe Isus cu o „întristare ce întrecea grozăvia luptei din urmă cu moartea“. În meditația noastră asupra suferințelor Domnului Hristos, nu trebuie să oitem Ghetsemani.

Ce s-a petrecut în Ghetsemani? Acolo a avut loc despărțirea Tatălui și a Fiului. În întineric și singurătate, Ei s-au despărțit. Fiul a luat hotărîrea supremă. El va bea paharul, oricît de amar va fi: Dar trupul Său, natura Sa umană se prăbuși. El căzu ca mort la pământ și ar fi murit dacă o putere de sus nu l-ar fi fost dată pentru a putea suporta suferinți mai mari. Dacă ar fi murit aici în Ghetsemani El n-ar fi gustat pe deplin moartea. El a îndurat tot ceea ce natura omenească poate suporta; Corpul Său nu putea suporta mai mult. Dar nu l-a fost permis să moară, oricît de binevenită ar fi fost pentru El moartea, căci aceasta ar fi însemnat sfîrșitul suferințelor. El trebuia să trăiască și dincolo de punctul de la care în mod natural — El ar fi trebuit să moară. El trebuia ca în mod

conștient să ajungă la momentul morții și să-l guste pe deplin ceea ce însemnează moartea — separarea de Tatăl. Când El S-a ridicat, a pășit dincolo de lupta pentru care venise în mijlocul celor păcătoși. „El gustase suferințele morții pentru orice muritor“. Pe cruce El a murit. În grădina Ghetsemani, El a gustat moartea. Iată cîteva gînduri ale inspirației divine cu privire la acest moment al răsкупărării noastre:

„În Grădina Ghetsemani, Domnul Hristos a suferit în locul omului, și natura omenească a Fiului lui Dumnezeu S-a cutremurat sub povara teribilă a vinovăției păcatului, pînă cînd de pe buzele Sale palide și tremurînde a izbucnit strigătul agoniei Sale: O Tată, dacă este posibil, treacă acest pahar de la Mine; dar dacă nu există altă cale prin care răsкупărarea și mintuirea celor păcătoși să se poată înfăptui, atunci nu cum voiesc Eu să se facă, ci așa cum voiești Tu. În natura trupului Său omenesc El ar fi murit atunci și acolo datorită poverii apăsătoare a păcatului, dacă un înger din cer nu l-ar fi întărit ca să suporte această agonie. Puterea care aduce la îndeplinire dreptatea — plata legii călcate — asupra Inlocuitorului celui păcătos, era în același timp puterea ce întărea și susținea pe Cel suferind, sub povara copleșitoare a păcatului și a răsplatei lui. Domnul Hristos a suferit moartea în locul păcătoșilor pocăiți. Efectele potopului, judecata rostită asupra Sodomei și Gomorei, sînt exemplificări a ceea ce ar trebui să se întîmple dacă Domnul Hristos n-ar fi înțeles de bună voie să-și dea viața ca preț de răsкупărare pentru noi. Ori care ar fi însă plata păcatului, niciodată nu s-a dovedit, nu s-a demonstrat a avea o așa înfățișare

ca în agonia Domnului Isus, Fiul infinitului Dumnezeu, din grădina Ghetsemani, când El luă asupra-și întreaga minie a lui Dumnezeu, pentru cel păcătos. Era consecința păcatului, a călcării legii lui Dumnezeu faptul că Grădina Ghetsemanilor a devenit în mod proeminent, locul suferinței pentru cel păcătos; nici o întristare, nici o suferință nu se poate măsura, nu se poate compara cu ceea ce a îndurat Fiul lui Dumnezeu. Omul n-a fost făcut un purtător de păcate, și el nu va cunoaște nici odată oroarea blestemului păcatului pe care Mintuitorul a trăit-o pentru noi. Nici o întristare, nici un necaz nu poate suporta vreo comparație cu întristarea Sa de moarte, asupra Sa căzînd minia lui Dumnezeu cu o forță zdrobitoare. Natura omenească nu poate suporta decît pînă la o anumită limită încercările și necazurile. Cel mărginit nu poate suporta decît o măsură mărginită de încercări; limită peste care natura noastră omenească sucombă; dar natura Domnului Hristos avea o capacitate mult mai mare de a suporta suferințele; căci natura Lui umană era cuprinsă în natura divină, creînd astfel capacitatea de a suferi, de a îndura suferințele fizice și psihice cauzate de păcat. Suferința agonizantă pe care Domnul Hristos a îndurat-o, a lărgit, a adîncit în profunzime și a dat o mai mare extensie concepției cu privire la caracterul păcatului, și caracterul plății pe care Dumnezeu o va da acelor care vor continua să rămînă în păcat. Plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos, pentru păcătoșii pocăiți și care cred în lucrarea Mintuirii Sale“.

Un om care moare, nu este necesar ca prin acest fapt să guste și moartea. Mulți dintre

cei care mor nu sînt conștienți de cele ce au loc. Puțini sînt aceia care sînt în stare să evalueze propriile lor reacții pe măsură ce sfîrșitul lor se apropie, dar cei mai mulți dintre oameni sînt într-o stare de inconștiență mai înainte de acest eveniment. Dar chiar și cei ce sînt conștienți de starea lor, pierd această conștiență în momentul în care moartea se produce, cînd de fapt ei ar trebui să fie treji, conștienți, în gardă, dacă în adevăr ei vor să guste moartea. Astfel, în unele sensuri se spune — deși aceasta ar părea o contradicție — că nici un om care a murit cîndva nu a gustat pe deplin moartea. Acest lucru poate fi făcut numai fiind conștient în momentul destrămării vieții și intrării în neștiință.

În același sens se poate spune că nici un om care a murit, n-a gustat vreodată pe deplin suferința. Cu toate acestea oricît de mult ar fi suferit, atunci cînd moartea vine, suferințele încețază, se sfîrșesc. O persoană care are o rezistență scăzută, nu poate suporta tot atît de mult suferințele fizice ca unul cu o constituție robustă, și deci el va muri mai repede. Dar oricît de puternică ar fi o persoană, ea nu poate rezista decît numai unei anumite măsuri, unui anumit grad de suferințe, limită peste care cel în cauză moare. Dacă însă i se pune la dispoziție, i se atribuie o putere supraomenească, făcîndu-l astfel în stare să reziste, să trăiască peste limita naturii sale omenești, a corpului său, limită la care în mod normal el ar fi trebuit să moară, atunci despre el se poate spune pe bună dreptate că a suferit pînă la capăt, vă a suferit pe deplin, că a gustat moartea.

Trebuie de asemenea să rămînă în mîntea noastră faptul că momentul morții nu este tot ceea ce se include în moarte

ca plată a păcatului. Deși, moartea este punctul culminant al pedepsei pentru păcat, ea este de asemenea și sfîrșitul suferințelor.

Să presupunem că un om este condamnat la moarte și sentința urmează a fi adusă la îndeplinire după trei săptămîni de la pronunțarea sentinței. Aceste trei săptămîni constituie o parte vitală a pedepsei sale. Cu fiecare zi ce trece el se apropie cu o zi de data fatală și starea sa de tensiune crește învers proporțional cu scurtarea timpului. Cînd în cele din urmă momentul fixat sosește, cînd execuția are loc, suferințele lui s-au terminat. Moartea este atît apogeul cît și eliberarea de suferințe. Nici o evaluare a suferinței morții nu este reală dacă ea are în vedere numai momentul morții. Ceea ce are loc înainte de momentul morții, trebuie să fie luat în considerație.

Dacă cele de mai sus le aplicăm morții Domnului Hristos, găsim că nici o evaluare a sacrificiului și suferințelor Sale nu este reală, dacă Ghetsemani cu cele ce au avut loc acolo, este lăsat la o parte. Experiența din Ghetsemani este strîns legată de Golgota; cele două experiențe nu pot fi separate. Pe cruce, Domnul Hristos a suferit și a murit. În Ghetsemani El de asemenea a suferit și din punct de vedere al suferinței cu toate implicațiile ei, acolo El a coborît mult mai jos pe scara suferinței lăuntrice, decît pe cruce. Cu aceste gînduri în mîntea noastră, să ne reamintim de gîndul servei Domnului citat mai sus:

„Iar cînd prezența Tatălui S-a retras, L-au văzut întristat de o amărăciune de întristare ce întrecea grozăvia luptei din urmă cu moartea“.

EXEGET

dealul lui Dumnezeu pentru credincioșii Săi a fost arătat încă din vechime. Atunci când a scos pe Israel din Egipt, Domnul a zis lui Moise : „Așa să vorbești casei lui Iacob și să spui copiilor lui Israel : 'Ați văzut... cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele... Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt'“ Exod 19,3-6.

În timpul călătoriei lor în pustiu Domnul le aduce aminte iarăși și iarăși de acest ideal. „Voi să vă sfințiți și să fiți

cu armele sau vrăjitoriile Medianului, căzură pradă desfruiului. Aci căzu Samson. Aci căzu și David, iar Solomon, omul cel mai înțelept între cei din vremea lui, el care fusese numit „iubitul Domnului“ deveni sclavul patimei sale și sacrifică curăția sa morală, vrajei acestei puteri.

Apostolul Pavel amintind Corintenilor aceste lecții ale trecutului le scria : „Să nu desfrinăm cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii“ (1 Cor. 10,8), și adăugă mai departe : „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde și au fost

șit afară din trup ; dar cine desfrinează, păcătuiește împotriva trupului său. Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfint care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu ? Și că voi nu sin-teți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în Duhul vostru care sint ale lui Dumnezeu“.

„Încolo fraților, fiindcă ați învățat de la noi, cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu... Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră, să vă feriți de desfrinare ; fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste“.

SFINȚI ÎN TOATĂ PURTAREA!

sfinți căci Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru... Voi să-Mi fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu Domnul“ Lev. 11,44,45 ; 19,2 ; 20,7,26.

Atita vreme cît Israel era ascultător de Dumnezeu și păzea poruncile Lui, trăind în sfințenie, era ocrotit și păzit de Dumnezeu, și Satana nu putea să-i facă vre-un rău. Atunci când Balac împăratul Moabului a chemat pe Balaam să blesteme pe Israel, crezînd că astfel va putea să-l învingă, aflăm din cuvintele profetice ale lui Balaam care era starea spirituală a poporului. Balaam spunea : „El nu vede nici o fărădelege în Iacob. Nu vede nici o răutate în Israel. Descîntecul nu poate face nimic împotriva lui Iacob și nici vrăjitoria împotriva lui Israel“ Numeri 23,21,23. Astfel neltirile celui rău n-au avut nici un efect.

Dar cînd ei călcară Legea lui Dumnezeu, prin aceea că cedară ispitei și au început să se dedea la desfrinare cu fetele lui Moab, atunci scutul lor se depărtă de la dîșii. Israeliții care nu puteau să fie biruiți

scrise pentru învățatura noastră“ 1 Cor. 10,11.

Satana cunoaște de aproape materialul cu care el are de a face în inima omenească. El cunoaște punctele care pot fi atacate mai ușor în orice caracter, căci el a studiat timp de milenii cu un zel infernal, și în generațiile care au urmat el s-a străduit să dărîme pe cei mai puternici bărbați din Israel.

Ca urmare a eforturilor sale, de-a lungul secolelor se văd caractere naufragiate care s-au sfărîmat de stînca poftelor senzuale. Prin atracțiile frumosului, prin dorința după plăceri și distracții vinovate el ademenește pe cei mai mulți să calce porunca a șaptea.

Satana a folosit această armă de nimicire în toate timpurile. De aceea apostolul Pavel și apostolul Petru prin inspirație divină, atrăgeau, în epistolele lor, atenția credincioșilor de atunci și din toate timpurile, asupra acestei primejdii, prin cuvintele : „Fugiți de desfrinare ! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvîr-

„De aceea incingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji... Ca niște copii ascultători în vă lăsați tiriți, în poftele pe care le aveati altă dată cînd erați în neștiință. Ci după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră“ 1 Cor. 6,18-20 ; 1 Tes. 4,34 ; 1 Petru 1,13-15.

Ceea ce s-a scris atunci este tot atît de valabil și astăzi. Se constată că în aceste zile multe primejdii își fac loc pe neobservate în viața bisericii. Printre acestea se numără imoralitatea care a fost unul din păcatele predominante ale tuturor veacurilor.

Cuvîntul inspirat spune : „Mulți dintre cei ce țin Sabatul nu-și țin trupul în supunere. Unii au îmbrățișat Sabatul în timp ce cugetele lor erau mereu departe. Ei cînd au primit adevărul n-au simțit nevoia de a se întoarce în totul pe calea cea dreaptă și să-și schimbe pe deplin umblarea lor. Ani de zile au urmat înclinările unei inimi nerenăscute și au fost conduși de patimile corupte ale firii pămîntești“.

Este de remarcat faptul că omul care nutrește cugete necurate ajunge în cele din urmă atât de departe, încât păcatele de care altădată avea oroare, i se par acum ceva obișnuit, plăcute chiar. Când un suflet apucă pe calea pierzării prin călcarea poruncii a șaptea, atunci el merge repede în jos. Alții pot vedea fărădelegea lui, dar mintea și judecata lui de a deosebi binele de rău a dispărut. Desfrinarea atacă atât creierul cât și inima. Puterea de deosebire dintre dreptate și fărădelege dispăre, judecata omului se întunecă și el devine o epavă fără cîrmă lăsată în voia valurilor poftei. Și totuși un astfel de om crede că toate sînt la locul lor și se socotește demn de a învăța și pe alții. Vai cît de mult s-a întunecat aurul.

Cu privire la acest pericol, pana inspirată scrie: „Pofta și patima biruiesc pe unii dintre preținșii urmași ai lui Hristos. Simțirile lor devin atât de tocite, din pricina familiarizării cu păcatul încît nu mai au oroare de el, ci se simt chiar atrași. Mi-a fost arătat că există primejdia ca chiar preținșii copii ai lui Dumnezeu să fie corupți. Destrăbălarea leagă pe bărbați și femei ca pe niște captivi. Ei par a fi fermecați și neputincioși a se împotrivi și a birui pofta și patima. În Dumnezeu este puterea; în El este tăria față de păcat. Dacă ei se vor prinde de această tărie, puterea dătătoare de viață a lui Isus va stimula pe oricine cheamă Numele Lui. Tentații ne înconjoară, și numai atunci suntem siguri cînd ne vom simți slăbiciunea și ne vom prinde cu credință de Mîntuitorul nostru. Practicăm rugăciunea și vegherea. Să folosim prilejul ce ni-l oferă zilele de rugăciune, și să înălțăm la Bunul Dumnezeu cererile noastre ca să ne păzească de cel rău și de ispitirile lui.

Credincioși fiind noi nu trebuie să devenim nepăsători și să privim asupra păcatului cu indiferență. Tabăra trebuie curățită. Oricine cheamă Numele Domnului trebuie să vegheze și să se roage și să păzească intrările sufletului, căci Satana este la lucru să corupă.

Între noi există păcate care nu sunt privite ca peste măsură de păcătoase. Este datoria fiecărei comunități ca să mențină înalte idealuri de viațuire creștină pe care Dumnezeu le-a stabilit prin Cuvîntul Său.

Noi avem mult de învățat din viața Domnului Hristos, cînd a fost între oameni. Dintre toate învățăturile pe care le putem lua din ispitirea cea mare la care a fost supus Domnul la început, niciuna nu este mai mare ca aceea despre puterea de stăpînire asupra poftelor și pasiunilor. În toate veacurile ispitele ce se legau de partea trupului au avut cea mai mare putere pentru a corupe și a degrada omenirea. Prin necumpătare Satana lucrează la distrugerea puterilor mintale și morale pe care Dumnezeu le-a dat ca pe un tezaur de mare preț. În felul acesta credinciosul nu mai este în stare să aprecieze lucrurile care au o valoare veșnică. Printr-o afundare de bună voie în cele senzuale, Satana caută să șteargă din sufletul oamenilor orice urmă de asemănare a lor cu Dumnezeu.

În propria noastră putere este imposibil de a duce la tăcere pretențiile firii noastre decăzute. Pe calea aceasta Satana va aduce ispitele lui asupra noastră. Hristos știe că Diavolul va veni la fiecare suflet, căutînd să profite de slăbiciunile moștenite și să-l ademenască prin minciunile și viclenia lui. Domnul însă a pregătit calea ca noi să biruim. El nu vrea ca noi să fim slabi în lupta cu Satana. El vrea să privim la El, care a suportat toate cîte pot fi suportate și de noi. Biruința Lui e biruința noastră. El nu S-a lăsat ademenit de păcat. El nici chiar printr-un gînd nu s-a supus ispitelor.

Tot așa poate să fie și cu noi. Faptura omenească a lui Hristos era unită cu aceea dumnezeiască. El era pregătit de luptă prin Duhul Sfînt care locuia într-Însul. El a venit să ne facă părtași la firea Lui dumnezeiască. Cîta vreme sîntem legați cu El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă

mina credinței noastre și o ajută să țină dumnezeirea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la desăvîrșirea de caracter. Cum putem realiza aceasta? Psalmistul răspunde: „String Cuvîntul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“.

Fie ca toți aceia cărora Dumnezeu le-a incredințat lumina adevărului să se libereze de orice păcat. Fie ca ei să umble pe cărarea credincioșiei și să devină stăpîni pe orice patimă și obiceiuri care ar putea întuneca în vreun mod oarecare lucrarea lui Dumnezeu sau ar păta sfințenia ei. Prin harul lui Hristos, urmașii Săi pot dobîndi tărie morală, putere de viață și stăruință; acest har le dă putere să se ridice peste ispitirile atrăgătoare și fermecătoare ale lui Satan și să devină creștini credincioși și pioși.

Să înălțăm neconținut glasul nostru la Bunul Dumnezeu pentru curățirea și sfințirea fiecăruia în parte și a întregii Sale Biserici.

Să luăm aminte la apelul adresat de apostolul Pavel Corintenilor: „Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea pînă la capăt, în frică de Dumnezeu“.

„Apropiați-vă de Dumnezeu“, zicea apostolul Iacob, „și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă inima“.

Cererile lui David în psalmul pocăinței lui, să fie și cererile noastre, cu prilejul acestei săptămîni de rugăciune. „Curățește-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă și voi fi mai alb decît zăpada... Zidește în mine o inimă curată Dumnezeu, pune în mine un duh nou și statornic“.

Să ne străduim și să ne luptăm pentru atingerea acestui ideal sfînt, avînd în mintea și inima noastră îndemnul apostolului Petru: „Ca niște copii ascultători, să nu vă lăsați tîrîți de poftele pe care le aveți altă dată... ci după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfînți în toată purtarea voastră“.

M. T. Pirvan

PAGINI

DE ARHEOLOGIE BIBLICA

D. POPA

Continuăm în cele ce urmează cu partea a 3-a și ultima a studiului nostru despre Arheologia biblică.

Invierea Palestinei antice. Palestina a rămas multă vreme neatinsă. Dar înainte de ultima treime a secolului al 19-lea, a fost pusă cazmaua să sape în dealurile ruinate ale Palestinei.

Motivele pentru zăbava arheologilor de a face săpături în Palestina, sint ușor de aflat. Palestina n-a fost niciodată centrul unui imperiu mare și bogat, și n-a posedat nici clădiri monumentale — cu excepția templului de la Ierusalim complectamente distrus — nici orașe maiestose ca Teba, Memphis, Ninive, Babilon, Susa, Atenă sau Roma. Cu excepția unui scurt timp sub domnia lui Solomon, țara fusese săracă, și de obicei fusese împărțită între diferite popoare. Ea a văzut mai multe războaie și distrugereri a orașelor ei decât oricare altă țară de mărimea ei, și climatul ei umed nu permisesese să se aibă mare nădejde că materialele perisabile ar fi putut să supraviețuiască timp de milenii forțelor distrugătoare ale naturii.

O altă cauză a comparativ marelui sărăcii arheologice a Palestinei, a fost religia iudaică. În țările învecinate, regii înălțau monumente de multe feluri pentru a le perpetua numele și faima. Asemenea monumente nu se puteau aștepta în țara is-

raeliților, cărora le era interzis prin lege să-și facă chipuri și să înalțe monumente. (Ex. 20, 4; Lev. 26, 1; Deut. 7, 5; 16, 22). Ei erau îndemnați să nimească astfel de obiecte oriunde ar fi fost găsite. Deși se poate spune că mulți cîrmuitori neioiali ai lui Izrael au ridicat monumente de acestea spre onoarea lor, e tot pe atît de adevărat că alți regi, ca Iosia, Ezechia sau guvernatorul Neemia, au nimicit toate monumentele pe care le ridicaseră predecesorii lor. Cel puțin aceasta ar explica faptul că singura piatră comemorativă aflată pînă acum avînd în inscripție vechea ebraică, este piatra Moabică a lui Meșa, ridicată de un rege păgîn.

Totuși chiar și Palestina poate să procure descoperiri senzaționale. Lucrul acesta a fost arătat în cele din urmă de găsirea recent a unor manuscrise biblice și de altă natură vechi de 2.000 de ani, ca și a unor plăci de aramă cu inscripții, în peșteri ale pustiului iudeu. Dar aceste descoperiri sint numai un exemplu de ceea ce poate să ne păstreze solul și peșterile Palestinei.

Au fost făcute cîteva descoperiri importante înainte de începerea de fapt a săpăturilor. Vestita piatră a lui Meșa a fost găsită în ținutul Moabului de către misionarul german Klein la 1868. Totuși, înainte ca ea să

ajungă în miinile învățaților, arabii bănuitori au fărîmat monumentul în mai multe bucăți încălzindu-l în foc și apoi turnînd apă rece pe piatra încinsă. Din fericire se făcuse o copie imperfectă a ei înainte de întimplarea aceasta. Mai apoi învățatul francez Clermont-Ganneau a putut să salveze multe din bucăți și să refacă placa de bazalt, care este acum în muzeul Louvre din Paris. Monumentul acesta conține un text de biruință a regelui moabit Meșa, în 34 rînduri de scriere ebraică pre-exilică, care este cea mai lungă inscripție de felul acesta cunoscută.

O altă descoperire întîmplătoare, dar importantă, făcută la 1880 cînd cîțiva băieți arabi au descoperit o inscripție ebraică la mijlocul tunelului lung de aproximativ 550 m. pe care oamenii lui Ezechia îl săpaseră prin stîncă în secolul al 8-lea în Hr., pentru a duce apa izvorului Siloah (Siloam) în cetate. Inscripția aceasta care descrie procedeul folosit la săpat a fost dăltuit în perete de către săpătorii tunelului. Ea a fost apoi desprinsă din perete, și este acum într-un muzeu din Constantinopole.

La 1890 Flindera Petrie a făcut săpături la Tell-el-Hesi în Iudeea sud-vestică, găsind că poziția aceasta era aceea a anticului Lachiș. Deși locul n-a fost deplin identificat, există

motive temeinice să se creadă că este poziția vechiului Eglon. Ca în multe alte locuri palestiniene, rezultatele erau dezamăgitoare și după lucrarea unui sezon, Petrie s-a întors în Egipt, unde săpăturile erau cu mult mai satisfăcătoare. Totuși lucrarea săvârșită de el la Tell-el-Hesi a fost extrem de importantă, deoarece el a dezvoltat aici un sistem prin care un arheolog este capabil să dateze nivelurile vechilor ruine chiar dacă nu sînt la îndemînă inscripții.

Totuși, s-au făcut descoperiri importante în diferite locuri ca, de pildă, în ruinele de la Ghezzer, cetatea pe care Solomon a primit-o ca zestre de la socrul său egiptean. În Ierihon au fost date la iveală zidurile dărîmate de pe vremea lui Iosua, dar datată de arheolog cu o mie de ani mai înainte — după cite știm acum. Prin urmare, concluziile la care s-a ajuns pe urma acelei săpături au creat confuzie printre arheologi, istorici și învățați biblici.

De asemenea s-au făcut descoperiri importante în săpăturile de la Taanach unde s-au găsit arhivele unui cirmuitor canaanit local, constînd dintr-un număr de tăblițe cuneiforme. Lucrarea de la Meghido a procurat multe informații valoroase, și îndeosebi aceea de la Samaria, care a fost cercetată foarte atent prin săpături metodice de către Resher și Fischër, care au venit la munca aceasta cu bogata lor experiență ca arheologi egipteni. Lucrarea lor a fost răsplătită cu vreo 60 de vase de lut cu inscripții sau cioburi de lut. Deoarece papyrusul din Egipt era prea costisitor, erau folosite cioburi de oale, totdeauna din belșug, ca material de scris pentru note scurte, însemnări de aducere a minții, chitanțe și altele de felul

acesta. Aceste 60 de oale, din dosarele cirmuirii, erau însemnări de texte referitoare la evidența birurilor primite sub forma de ulei și de vin pe vremea regilor izraeliți.

Meghido, puternica fortăreață canaanită în cîmpia Ezraelonului, a fost excavată din nou de universitatea din Chicago. Printre alte materiale valoroase s-a găsit un fragment dintr-un monument de victorie pe care faraonul Sișac l-a ridicat în cetatea aceea după campania sa cu succes în anul al cincilea al regelui Roboam (1Regi 14, 25. 26). Descoperirile cele mai importante, totuși, au fost făcute în nivelul timpului lui Solomon; aici au ieșit la iveală grajduri mari, cum și reședința comandantului garnizoanei locale și a guvernatorului districtului, s-a descoperit că Meghido fusese o cetate de garnizoană pentru carele lui Solomon bine plănuită avînd spațiu pentru 500 de cai. Aceasta se amintește în 1 Regi 9, 15-19, unde Meghido este amintit printre cetățile pe care Solomon le-a zidit pentru călăreții și carele sale. Din nivelurile mai profunde, adică canaanite, săpătorii au scos la iveală o mare cantitate de plăci de fildeș, artistic sculptate, cum și tezaurul de aur și de argint al unui principe canaanit care, totuși, nu se poate compara cu comorile pe care arheologii egipteni sînt obișnuiți să le găsească.

O lucrare de excavare a fost condusă timp de patru sezoane de Albricht și Kyle la Tell Seit Mirșim, probabil anticul Chiriat-Sefer. Poziția aceasta nu a cedat multe piese importante de muzeu, dar din cauza secvenței bine păstrate a straturilor, sau nivelurilor, și pentru că lucrările de săpături s-au făcut sub conducerea celor mai buni arheologi palestinieni, aceasta a

devenit modelul pentru săpăturile palestiniene.

A fost scos la lumină prin săpături micul castel al regelui Saul de la Ghibea; de asemenea cetatea Silo, unde fusese tabernacolul pe vremea judecătorilor. Alte locuri care au contribuit la sporirea cunoștințelor noastre despre istoria canaanitelor și a izraeliților, au fost: Betel, et-Tell (identificat probabil greșit cu Ai), Tell-en-nasbeh (care este probabil Mițpa), și Sichem. Mai departe, în Palestina sud-vestică s-a găsit material important care revarsă lumină asupra culturii filistenilor, vrășmașii tradiționali ai lui Izrael.

Printre locurile care merită mențiune specială, datorită importanței lor pentru cercetătorul Bibliei este Ierihonul, care timp de cîțiva ani a deținut primul loc în interesul general. La 1930 John Garstang, fost director al Departamentului Antichităților din Palestina, a reinceput săpăturile făcute mai înainte la Ierihon (1907—1909) de Sellim și Watsinger. Într-un strat al movilei, Garstang a dat la iveală ziduri de cetate căzute la pămînt pe virful cărora pe vremuri fuseseră case (comp. Iosua 2, 15) — și amănunte arhitectonice care nu se găsiseră în alt loc. El raportă de asemenea că nimicirea a venit brusc și că orașul a fost ars în chip sistematic după ce zidurile au căzut. Garstang era convins că a găsit resturile Ierihonului lui Iosua. Data fixată de el pentru căderea acestor ziduri (c. 1400 în Hr.) se comportă bine cu fixarea pe secolul al 15-lea a Exodului. Lucrări recente săvîrșite la Ierihon de către Dr. K. Mc. Kenyon fac necesare schimbări drastice în aceste concluzii. Zidurile, care după Garstang au căzut pe la 1400 în. Hr., se văd acum că au

căzut cu câteva sute de ani mai de vreme. De fapt nici o urmă arhitectonică de la Ierihonul lui Iosua nu s-a găsit în perimetrul cercetat, deși resturile de olărie găsite în cimitirul Ierihonului arată că cetatea a fost locuită pînă în secolul al 14-lea în Hr. Straturile superioare ale movilei sînt atît de mult distruse sau erodate încît e îndoielnic dacă se va găsi vreodată ceva din cetatea care a căzut în mîinile forțelor lui Iosua.

Cetatea Etion-Gheber (acum Tell-el-Cheleifech) din golful Acaba, a fost cercetată prin săpături de Nelson Glueck de la 1937 la 1940. Locul acesta este menționat în Biblie ca unul din locurile prin care au trecut izraeliții în cursul pribegiei (Deut. 2, 8), și ca port de pornire principal al lui Solomon pentru expedițiile pentru Ofir (1 Regi 9, 26-28). Glueck, care găsise mai înainte bogatele mine de aramă ale lui Solomon în Edom, a fost foarte mult surprins cînd a descoperit că ruinele de la Etion-Gheber arătau că el fusese un mare centru industrial pe vremea lui Solomon, cu un șir de cuptoare în care minereul de aramă scos din minele de la Edom era rafinat, și apoi transformat în unelte, arme, și alte obiecte pentru diferite scopuri. Bogăția proverbială a acestui rege (vezi 1 Regi 7, 46.47; 10.21.27) poate fi mai bine înțeleasă de cînd a fost dat la iveală acest „Pittsburgh al lui Solomon“ (centru mare metalurgic) așa cum Glueck a numit Etion-Gheberul.

O altă lucrare de excavare importantă a fost executată de o expediție unită britano-americană la Samaria. Arheologii au avut marea satisfacție de a descoperi multe fragmente de plăci de fildeș frumos sculptate originare din palatul de fildeș al lui Ahab (1 Regi 22, 39). Ele

ne îngăduie de prima dată să apreciem realizările artistice ale lui Izrael într-o perioadă nu prea îndepărtată de construirea de către Solomon a templului. În felul acesta ne putem face o idee de felul de podoabe care înfrumusețau Templul și palatele lui Solomon.

Așa cum am amintit și la începutul acestui articol o descoperire importantă este și — Piatra Moabită — o stelă neagră de bazalt, conținînd 34 de rînduri ale unei scrieri ebraice pre-exilice numită de asemenea și feniciană, din secolul al 9-lea în Hr. Este cea mai lungă inscripție istorică din Palestina antică descoperită pînă în prezent în această țară. Este compusă în limba moabită, o limbă strîns legată de vechea ebraică. Se găsește actualmente la Luvru, Paris. A fost descoperită în 1868 la Dhîbir, biblicul Dibon, la est de Marea Moartă.

Stela vine din a doua jumătate a secolului al IX-lea și este foarte importantă pentru studiul scrierii și alfabetului ebraic. Multe din pasagiile acestei stele sînt într-o strînsă paralelă cu pasagiile Biblice și conține primul text nebiblic care menționează numele Jahweh (Jehova) în aceeași scriere cum este redată în Biblie. Ea menționează de asemenea pe regele Omri al lui Izrael, pe regele Mesa al Moabului și tribul lui Gad, pe lîngă numeroase cetăți Transiordaniene, cunoscute de asemenea din Sfintele Scripturi.

Iată cîteva rînduri ale pietrei Moabite :

„Eu sînt Mesa, fiul lui Gemaș, rege al Moabului. Tatăl meu a domnit peste Moab 30 de ani și eu domnesc în scaunul tatălui meu... Omri regele lui Israel a oprimat Moabul timp de mulți ani, pentru că Kemossek era supărat pe Moab... În

zilele mele am triumfat asupra sa și a casei sale și Izrael a pierit pe veci. Și Omri a ocupat țara Mehedesa, și Israel a locuit acolo...

„Eu am ridicat Baal-Meos și... am ridicat Qiryathan (Kiriathaie).

„Și Kemosh mi-a zis — Mergi și la Nebo de la Israel și m-am dus noaptea și am luptat cu ei pînă la revărsatul zorilor și am biruit... Am luat vasele lui Yhwh (Jehova) și le-am pus înaintea lui Kemosh...”

Inscripția se referă la subjugarea Moabului de către Omri și răscoala regelui Meșă împotriva lui Israel. Se ocupă cu evenimentele menționate în 2 Regi 1,1; 3,4.5.

Arheologii au găsit la extremitatea de sud-est a Mării Moarte, rămășițele unei așezări omenesti de oarecare însemnătate numit Toar. Arheologii găsiră astfel una dintre cele cinci cetăți întărite din Valea Sidim. Dar spre dezamăgirea lor, ruinele erau ale unei cetăți din Evul Mediu cît despre anticul Toar și cetățile învecinate, nici urmă. Astăzi, spun arheologii, putem da asigurarea fără teamă de înșelare, că cercetările pentru găsirea Sodomei și Gomorei vor fi zadarnice, căci taina dispariției lor a fost descoperită.

Pe coasta răsăriteană a Mării Moarte se găsește o peninsulă numită „el Lisan“, ceea ce în arabă înseamnă limbă. Biblia amintește în legătură cu hotarele seminției lui Iuda :

„Astfel, hotarul lor de miazăzi pornea de la capătul Mării Sărate, de la sînul care caută spre miazăzi“. Iosua 15,2.

Un raport roman povestește în legătură cu această limbă, sîn sau braț, o istorie nu prea crezută pe atunci. Doi dezertori se ascunseseră în acele locuri și soldații trimiși să-i urmărească

au căutat zadarnic. Cînd i-au zărit era prea tîrziu, căci amîndoi urcau stîncile pe malul o-
pus : traversară marea cu... pi-
ciorul. În adevăr, fundul Mării
Moarte se înalță aici ca un fel
de cută nevăzută care o des-
parte în două. La dreapta pe-
ninsulei este o adîncime de a-
proximativ 400 m. la stînga,
marea este puțin adîncă, circa
15 m. după sondajele recente.
Mergînd cu barca pe această
mare de sare, avînd soarele fa-
vorabil, se poate admira o pri-
velişte minunată, uimitoare. La
oarecare distanță de mal se pro-
filează limpede sub apă păduri
pe care le-a conservat. Fără îndoială că turmele lui Lot se re-
fugiau la umbra lor pe cînd
erau verzi și în viață. Căci a-
ceastă parte uimitor de întinsă
a Mării Moarte, care ține de la
peninsula el-Lisan pînă la ca-
pătul de miazăzi, era altă dată
valea Sidim. De altfel, Biblia
afirmă că „aceștia (adică împă-
rații) s-au adunat cu toții în
Valea Sidim, adică Marea Să-
rată“. Gen. 14, 3.

Valea Iordanului face parte
dintr-o uriașă crăpătură a
scoarței pămîntului. Studii pre-
cise au descoperit că ea începe
la cîteva sute de km. din Asia
Mică, ca să se întindă dincolo
de Marea Roșie în Africa, tre-
cînd prin Marea Moartă, deșe-
rul Arab și Golful Akaba. În
numeroase locuri ale crăpăturii,
se văd urme de activitate vulca-
nică... Cu ocazia acestei crăpă-
turi, valea Sidim, inclusiv So-
doma și Gomora au fost arun-
cate într-o zi, în străfundurile
pămîntului. Geologia fixează da-
ta acestui cataclism cam pe la
anul 2.000 în Hr. „Se pare că
acest cataclism a distrus Sodo-
ma și Gomora, să se fi produs
cître anul 1900 în Hr. a scris
în 1951 savantul american J. Fi-
negan. Către anul 1900... deci
pe timpul lui Abraam. Prăbu-

șirea de teren, eliberă forțele
vulcanice... foc și pucioasă. Ar-
heologii posed o scrisoare a u-
nuit preot cu numele de San-
choniathon, care spune printre
altele : „Valea Sidim se prăbuși
și deveni un lac, degajînd ne-
conținut vapori și este lipsit de
pești, fiind astfel un exemplu
de răzbunare și de moarte pen-
tru sacrilegiu“.

Foc și pucioasă, arme din ar-
senalul cerului au nimicît —
după judecata divină : cetățile
Sodoma și Gomora a căror ne-
legiuiri se suiseră pînă la cer.
Pămîntul le-a înghițit și apa
Mării Moarte le-a acoperit pe
vecie. De aceea nu vor mai fi
găsite.

Nu putem încheia expunerea
noastră despre arheologie și Bi-
blie, cum și despre aportul Pa-
lestinei la tezaurul descoperiri-
lor arheologice în legătură cu
Sfînta Scriptură, fără a aminti
aici de epocala descoperire a
sulurilor de la Marea Moartă,
despre care Edmond Wilson
spune că : fără îndoială sînt
cele mai prețioase descoperiri
de acest gen, de la descoperirea
textelor clasicilor greci și latini,
care au impulsinat puternic
făclia renașterii.

Termenul generic de „Sulu-
rile de la Marea Moartă“, se a-
tribuie manuscriselor descope-
rite în diferite locuri din deșe-
rul Iudeii la vest de Marea
Moartă. Cele mai multe manu-
scrise, au mai fost găsite și în
alte părți, în alte peșteri.

Este vrednic de reținut faptul
că nu un arheolog cu reputație
a făcut această senzațională
descoperire, ci un tînar arab, în
vîrstă de 15 ani, pe nume Mu-
hammad Adh-Dhib („lupul“),
care căuta... o capră mai răzleață
și care se pierduse. Descoperirea
a avut loc în februarie-martie
1941, deși în ultimul timp se
susține că Muhammad Adh-
Dhib, a făcut această descope-

rire cu circa doi ani mai în-
ainte.

Descoperirile din pustiu Iu-
deii sînt considerate senzațio-
nale, datorită marelui număr de
manuscrite biblice în Ebraică,
ce au fost descoperite în diferite
peșteri — manuscrite ce sînt cu
peste 1.000 de ani mai vechi de
cît cel mai timpuriu manuscris
ebraic existent. Aceste manu-
scrise sînt datate începînd cu
secolul 3 în. Hr. și pînă la sec. 2
d. Hr. Cel mai vechi manuscris
existent — înainte de descope-
ririle de la Marea Moartă era
datat spre sfîrșitul secolului IX-
X d. Hr. Lipsa unor manuscrite
mai vechi, se datorește în mare
parte ravagiilor războiului și
persecuțiilor, cum și a efortu-
rilor deliberate făcute de vrăj-
mașii iudeilor, de a nimici
Scripturile. Ierusalimul a fost
nimicit de către babiloneni la
anul 586 în. Hr., iar de către
romani, în anul 70 d. Hr. Între
aceste evenimente Antiochus E-
pifanus porunci pe la 167 în.
Hr. distrugerea Scripturilor (1
Macabei 1,56-57). Pe de altă
parte acest lucru se mai dato-
rește și faptului că practica de
totdeauna a Iudeilor era ca ma-
nuscritele uzate să fie depozi-
tate într-un loc special numit
Geniza, care era amenajat tot-
deauna pe lîngă o sinagogă, iar
cînd se umpleau locurile de
păstrare, acestea se îngropau cu
o ceremonie deosebită.

Manuscrite au fost găsite în
diferite peșteri. S-au găsit ma-
nuscrite ale Bibliei și manu-
scrise ne-biblice. Astfel în peș-
tera I-a, a fost găsit un sul com-
plet al cărții lui Isaia scris pe
54 de coloane, cu litere asemă-
nătoare celor ale inscripțiilor
găsite, în Palestina, provenind
din ultimul secol în. Hr. și o
copie conținînd cam o treime a

(Continuare pe coperta a III-a)

Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul". Evr. 8, 1.2.

Dintre descoperirile pe care Dumnezeu le-a făcut credincioșilor Lui, un loc de frunte îl ocupă descoperirea lucrării pe care Domnul Hristos o îndeplinește de la înălțarea Sa, în Sanctuarul din ceruri. Ea cuprinde intruparea Sa, jertfa Sa, de pe cruce, învierea, înălțarea la cer, precum și lucrarea finală de judecător.

Biblia vorbește mult despre lucrarea de preoție a Domnului Hristos. O întreagă carte din V. Testament — Leviticul — ne arată acest fapt în timp, iar o carte din N. Testament — Evrei — ne prezintă aceeași teorie. Jertfa lui Isus ca ispășire pentru păcat este sacrificiul în jurul căruia gravitează întreaga credință. Orice adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza pînă la Apocalips, trebuie studiat în lumina care se refringe de la crucea de pe Calvar. Marele document al milei, al răscumpărării, al salvării și al refacerii noastre, este — Fiul lui Dumnezeu înălțat pe cruce.

Isus prevedea însemnătatea crucii atunci cînd spunea : „După ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii". Ioan 12,31.32.

Isus n-a murit numai pentru că a fost crucificat. Păcatele lumii, luate de bună voie asupra Sa, au zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu. El n-ar fi trebuit de fapt să fie crucificat, însă a trebuit să moară, deoarece numai prin moartea Sa biruitoare putea fi salvat cel păcătos. Cînd a părăsit slava cerului și a venit pe această mi-

ISUS

MARELE NOSTRU PREOT

că planetă, a venit cu scopul de a muri. Noi murim pentru că ne-am născut; El însă S-a născut pentru a putea muri. Ar fi putut folosi puterea Sa divină ca să depășească pragul morții. Dar Și-a dat viața deoarece iubea pe omul păcătos mai mult decît Însăși viața Lui. El zice : „Nimeni nu-Mi poate lua viața". Nici chiar Tatăl nu i-a luat-o. El Și-a dat viața Sa prețioasă de bună voie.

Veniți pe Calvar și priviți pe Fiul lui Dumnezeu suferind. Mîinile și picioarele Sale pironite pe lemnul crucii, fruntea Sa încoronată cu spini, buzele crispate în strigătul de durere. Vocea care potolise marea înfuriată și adusese pe mort la viață, acum zise pe un ton jalnic : „Mi-e sete!" Priviți dezlănțuirea furiei mulțimii asupra Lui care striga : „S-a încrezut în Dumnezeu, să-L scape El acum dacă-L iubește". „Pe alții i-a mîntuit dar pe Sine nu se poate mîntui". Cît de adevărate sînt aceste cuvinte : Nu se putea salva pe Sine, în timp ce salvase pe alții. El Și-a dat viața pentru a mîntui pe vrăjmașul Lui.

În cele din urmă ascultați strigătul biruinței : „S-a sfîrșit!" Acest strigăt merge în trecut aducînd asigurarea iertării pentru orice păcat mărturisit sau din neștiință.

El transmite această veste glorioasă a mîntuirii celor ce vor trăi pînă la marginea veșniciei. Hristos urcă la ceruri pentru a spune îngerilor că El este biruința. A pătruns chiar și în mormintele acelora care au fost chemați la viață im-

preună cu Domnul lor „ca prime roade ale celor adormiți".

În timp ce murea ca un părăsit, Fiul lui Dumnezeu a înălțat stîlpul moral al Universului, a refăcut podul peste abisul care despărțea cerul de pămînt, a frînt puterile întunericului și a schimbat irevocabil viitorul celui credincios.

În acest moment al lucrării Sale au răsunit cîntările de biruință care s-au repetat prin lumile nevăzute. Înger și arhanghel, heruvim și serafim, s-au unit în corul biruinței. Ioan, ucenicul cel iubit al lui Isus, deși exilat departe de societatea omenească, a prins acest cîntec pe care-l redă în aceste cuvinte : „Și am auzit în cer un glas tare care zicea : „Acum a venit mîntuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpînirea Hristosului Lui; pentru că pîrișul fraților noștri, care zi și noapte îi pîra, înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos". Apoc. 12, 10.

De la acest moment privim pe Hristos în slujba Sa din ceruri. Am amîntit mai înainte că Sanctuarul pămîntesc era numai o umbră a „adevăratului cort ridicat nu de om, ci de Domnul". Însă chiar și simbolurile din Sanctuar zugrăvesc în mod slab pe iubitul nostru Isus. Totuși remarcați umbrele pe care le aruncă ele asupra Mîntuitorului nostru.

Observați curtea. Ușa este Hristos. Pe altarul de aramă priviți pe Mielul lui Dumnezeu legat, murind. Singele Lui ispășește. Flăcările înconjoară victima ce arde acolo. Izvorul de curăție s-a deschis pentru orice

fel de necurăție. Prin focul jertfei necurmăte, prin singele vărsat prin jungchiere, prin apa care curge din stînca despăcată, păcatele tale pot fi îndepărtate. Îndreptățirea se capătă prin credință: aceasta este solia curții.

Pășiți acum în sfînta. Perdeaua prin care treceți este Hristos. Masa și sfeșnicul vă vorbesc despre părăsirea cu Dumnezeu. Lîngă perdeaua din lăuntru, altarul de aur își amestecă parfumul cu rugăciunile credincioșilor. Fiecare din ele arată cu degetul spre Hristos. El este sfeșnicul Care își revarsă lumina vieții pentru a arăta calea. El este pîinea și vinul care dau putere pentru mers. Meritele Sale formează tămîia care parfumează aerul în care noi călătorii trudim pe calea spre Dumnezeu. Sfințirea se obține prin credință: aceasta este solia care ne vine din locul sfînt.

Să trecem în Sfînta Sfințelor. Perdeaua din lăuntru este iarăși Hristos. Sfînta Sfințelor strălucește cu chivotul și cu Sechina — descoperirea prezenței lui Dumnezeu. Priviți spre acest obiect prin har: aceasta este solia locului Prea Sfînt.

Și totuși aceste tipuri ne vorbesc cu un limbaj mărginit. Gingășia și simpatia lui Hristos necesita un simbol viu și acesta era preotul. În acest preot noi vedem pe scumpul nostru Isus cum pledează în dragostea Lui pentru noi. Preotul nostru face legămînt. Inima lui Hristos bate în simpatie cu durerea omenească. Cu mîna Sa divină apucă tronul lui Dumnezeu, iar cu cealaltă mînă omenească rînită de cuie, strînge pe frații Săi pămîntești la inima Sa. Preotul nostru este singura legătură a omului cu Dumnezeu. El este și Dumnezeu și om. Preotul tre-

buie să simtă cu nevoile oamenilor și să le procure alinare cu cea mai gingașă grijă. Isus a împlinit pe deplin acest minunat simbol.

Preotul lui Dumnezeu la sanctuar nu era ales de vreun om. La fel, Hristos nu și-a luat slava de a fi Mare Preot, ci a ascultat. El a venit să moară de moartea păcătosului și acum trăiește veșnic ca să mijlocească. În Canaan, preoții nu posedau nici o proprietate. Soarta lor era aceea a peregrinilor. Tot așa a fost și aceea a lui Hristos. Nu a avut nici pămînturi și nici aur sau argint, deși El era Creatorul tuturor acestor lucruri. Răsplata Lui era slujba Lui față de Dumnezeu Său și pentru semenii Săi.

Candidatul la preoție care era adus pentru slujire, trebuia să se dezbrace de hainele lui. Tot așa a făcut și binecuvîntatul nostru Domn. El a dat la o parte îmbrăcămintea slăvită a cerului ca să se îmbrace cu hainele noastre.

Materialul pentru îmbrăcămintea preotului arăta spre Isus, Fiul Mariei. Inul a împodobit mai întîi cîmpiile pămîntului. Pămîntul și țărîna i-au furnizat elemente pentru creștere și coacere. Secerea neîblînzită l-a recoltat. Melița neîntreruptă i-a despletit firele lui fine. Mașina de tors l-a răsucit pînă a ajuns fir. Spata țesătorului l-a bătut. Soarele arzător l-a albit și miini de femeie l-au făcut o pînză ca zăpada. Miini necunoscute au oferit aur curat și pietre prețioase. Focul a topit și ciocanul a disciplinat metalul pînă ce a luat o fermă. Giuvaerghiul a șlefuit după aceea nestemata și în felul acesta piatra a devenit cea mai scumpă floare de lumină. Maestrul artist a lucrat totul cu o îndeminare cerească. Toate acestea au alcătuit îmbrăcămin-

tea bogată care a fost confecționată spre a oferi înțelegere pentru mîntea cugetătoare. În toate acestea se pot citi cu ajutorul Spiritului Sfînt semnele lui Isus, Marele nostru Preot, Care a dus problema omului la tronul cel veșnic al lui Dumnezeu. Aron a fost îmbrăcat cu haine de in, manta de la umeri și pînă la picioare. Eșarfa brodată și turbanul de pe cap erau din albul cel mai curat. Toate acestea zugrăvesc pe Hristos. Bunătatea Lui era temelie vieții Sale. Preotul nostru Cel Mare a îmbrăcat pe credincios cu dreptatea Sa.

Peste îmbrăcămintea de in i se punea o manta azurie care îi ajungea pînă sub genunchi. Culoarea albastră ne amintește de Legea lui Dumnezeu. Țesută dintr-o singură bucată, ea nu trebuia ruptă niciodată. Ascultarea de Hristos trebuie să fie neîntreruptă.

Și acum, să ascultăm imnul cîntat de clopoței de la poalele veșmintelor. Sînt confecționați din aurul cel mai curat, „credința care lucrează din iubire“. Cînd preotul mergea, corul lor răsuna și da de veste tuturor, vestea cea bună a împăcării cu Dumnezeu. „Cînd va intra în locașul sfînt înaintea Domnului, și cînd va ieși din el, se va auzi sunetul clopoțeilor“. De pe munțele Măslinilor, Marele nostru Preot S-a înălțat și S-a prezentat în fața Dumnezeului Său și al nostru. Clopoței de aur ai Cincizecimii au adus cîntarea pe aripile „vîjîitului unui vînt puternic“. În felul acesta ascultarea Preotului nostru a dat cea mai bogată rodnicie și cea mai dulce mărturie.

Peste mantaua de safir era așezat efodul, un șorț dublu care ajungea pînă la genunchi în față și în spate. Era șorțul slujirii. Era legat de umeri prin două legături de giuvaer: pie-



tre de onix. Pe aceste pietre au fost săpate adinc numele fiilor lui Israel.

Simbolul arata către Hristos, Preotul nostru. Pe umeri, către staulul Tatălui, El duce pe fiecare oaie pocăită, pierdută altădată în păcat. Ce cuvinte prețioase ne spun aceste pietre de onix prinse cu aur! Mingiere, încurajare, putere, sprijin. Numele fiecărui copil al lui Dumnezeu este gravat acolo pe umărul Său.

În jurul efordului, era prins briul de aur avînd culorile curcubeului. Această cingătoare era în jurul inimii sale. Ioan a văzut pe Marele său Preot, care „semăna cu un Fiu al omului, încins la piept cu un briu de aur“. Apoc. 1, 13.

Deasupra tuturor acestora era așezat pieptarul de formă pătrată, simbolul autorității divine, pe care Bețalael l-a lucrat cu măiestrie. Toate nestematele prezente la pieptar, strălucesc înăuntrul zidurilor cetății sfinte. Cetatea este pătrată ca și

pieptarul. Piatra înseamnă Hristos. El este Stînca, și toate aceste nestemate, în culori de curcubeu, arată către El. Culorile lor prind strălucirea Soarelui care este neprihănirea noastră, și o răsfrîng mai departe. Roza albastră a safirului și a agatului vorbește despre Lege; topazul auriu, despre credință; verdele viu al smaraldului ne prezintă nădejdea. Purpuriul rubinului și nuanțele roșii ale sardiului suspină din cauza păcatului pentru care singele Său face ispășirea și așa mai departe fiecare piatră își are solia ei.

Materialul acestor pietre prețioase își avea însemnătatea lui. Erau originare din pămîntul obișnuit, dar nici o altă piatră nu este mai scumpă ca ele. Aceste frumoase giuvaeruri lucrate, sînt simboluri ale lucrării harului. Cei mai de seamă dintre oameni sînt înobilati prin lucrarea harului divin. Printr-un proces îndelungat, argila și nisipul sînt transformate în nestemate. Pămîntul dă naștere la

pulbere de stea. Omul obișnuit devine copil al luminii. Harul Marelui Preot al lui Dumnezeu, transformă. Păcătosul devine un sfînt iar cel rătăcit este acceptat ca fiu.

Pe capul Marelui Preot este legată, cu șnur albastru, mitra sau turbanul din alb curat avînd cununa de aur cu inscripția „Sfințenie Domnului“. Inul alb descoperă caracterul și ne arată cine este El. Peste el este așezată uniforma de serviciu, ca să ne arate ce face El.

Preotul împuternicit era pus de o parte pentru slujire. Uleiul turnat pe cap se scurgea pînă la picioare. Urma după aceea un berbec de sacrificiu care era junghiat. Singele lui era pus pe urechea, pe degetul cel mare de la mină și de la picior. El aude, lucrează și merge unde îl conduce singele. Berbecul reprezintă pe Hristos. Singele Lui se găsește pe tot ce face omul. Și acum am ajuns la culmea actului de consacrare. Preotul își deschide brațele pentru a primi mielul junghiat și piinea frîntă. Iată pe Isus și în acest tip. El aude glasul lui Dumnezeu și plînge pentru oaia pierdută. Mîinile Sale sînt străpunse de cuie. Picioarele lasă urme de sînge care arată calea spre Dumnezeu. Iar în mîinile Sale ține piinea care este trupul Său frînt pentru viața ta. Cît de recunoscători ar trebui să fim noi pentru că Dumnezeu a dat pe Hristos spre a fi Marele nostru Preot consacrat pentru veșnicie.

„Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim iar, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“. Evr. 4, 15.16.

C. ADV.



NECROLOG

Cu durere aducem la cunoștință frățietății noastre înțetarea din viață la data de 4 februarie 1974, a fratelui Ioan Bătrîna, avocat, pastor al Bisericii advente și mulți ani membru al Comitetului de conducere al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România.

Născut la data de 10 ianuarie 1910 în comuna Voivodeni, Jud. Arad, rămîne de timpuriu orfan și crește în casa plină de căldură a bunicilor săi. Această tristă realitate a copilăriei sale va face ca mai târziu, inima lui sensibilizată să răspundă gingășiei și nevinovăției copiilor pentru care inima lui era cu totul ciștigată. Cursurile școlii primare le urmează în satul natal, iar la Arad urmează cursurile liceului Moise Nicoară. Atras de slova cărții, în anul 1933 ia licența în Drept la Oradea și practică apoi avocatura la Lugoj pînă în anul 1938, cînd este angajat ca jurist de către Cultul Creștin Adventist în slujba cărui rămîne timp de aproape 38 de ani, activînd ca jurist, profesor la Seminarul Teologic și doi ani în cadrul redacției revistei noastre.

Dar cel dispărut din mijlocul nostru a fost cunoscut mai ales

ca fr. Ioan Bătrîna-Voivodeni. Sub acest nume a vibrat un suflet sensibil care și-a materializat sentimentele în poezie. Scria pentru că nu putea reține în vasul său fragil de lut căldura acestor versuri. Scria din pasiune și n-a încetat niciodată să scrie. O parte din ele au fost publicate în revistele Cultului nostru și-n publicațiile altor culte. Altele au fost citite în cadrul cenaclului literar din care făcea parte în ultimii ani.

În 1956 publică în revista noastră poezia : „Imn închinat nădejdiei“. Momentul creației este momentul revelației, al destăinuirii nude.

Dar poate că nimic nu confirmă mai bine convingerile lui, conștiința a ceea ce este efemer și veșnic, esență divină și vremelnicie, dar și nădejdea pură a convingerilor sale ca versurile : „Aștept să-mi vină rîndul“ publicate în revista noastră în anul 1968.

Da ! Moartea este o realitate duară, iar drumul vieții noastre trece printr-un popas în acest loc al tăcerii „căci din țărîna am fost luați și în țărîna ne vom întoarce“. Și cu zdrobiri de inimă poposim adesea la porțile mormîntului pentru a lăsa o pîrticică din noi în huma pe care o frămîntăm cu picioarele noastre. Acest trist dar categoric tribut al morții l-am însoțit și noi în

ziua de 7 februarie 1974 pe drumul înfrățirii lui cu glia din care a fost luat. Serviciul divin de înmormîntare a avut loc la cimitirul Bălăneanu din București unde familia, cei ce l-au cunoscut și frățietatea din București au luat parte. Cu această ocazie, cuvîntul mîngîierii a fost rostit de fr. C. Alexe, fr. H. Artinian din partea Seminarului Teologic, fr. D. Popa din partea Comitetului Uniunii și a Redacției revistei Curierul Adventist. Au luat de asemenea cuvîntul Dl. Iustin Iișeu din partea cenaclului literar și Dr. Ion I. Pogana din partea colegilor de la Liceul Moise Nicoară din Arad, care în cuvinte calde au evocat amintirea și personalitatea celui dispărut.

Înhumarea a avut loc la Cimitirul Pantelimon, unde frațele Pavel Crișan a rostit Cuvîntul speranței advente și fr. M.T. Pirvan a înălțat rugăciunea de predare a rămășițelor parantești a celui care a fost fratele Ioan Bătrîna-Voivodeni, spre a rămîne în patul de lut al hunei din care am fost modelați, pînă în ziua învierii și a răsplătirii finale, pînă la ziua întîlnirii în glorie la Marea de Cristal, la tronul lui Dumnezeu. „Fericiți morții care mor în Doamnel“.

D. POPA

PAGINI DE ARHEOLOGIE BIBLICĂ

(urmare din pag. 20)

aceleiași cărți. În peștera a doua, s-a găsit un sul aproape complet al psalmilor și un altul destul de bine conservat al Leviticului. În peștera a patra s-au găsit destule fragmente ale cărții lui Samuel, mai bine de trei sferturi din această carte. De fapt toate cărțile Vechiului Testament cu excepția cărții lui Estera din care nu s-a găsit nici un fragment — sînt reprezentate în aceste suluri chiar dacă unele sînt prezente în mod fragmentar. Cele mai des repetate sînt: Deuteronomul, Profeții Mici și Psalmi. În afară de cartea lui Isaia și Psalmii s-a găsit printre aceste manuscrise și un comentariu asupra lui Habacuc. Un manual al Disciplinei, un manuscris Aramaic, cunoscut sub numele de Sulul lui Lamech. Războiul fiilor luminii cu fiii întunericului, etc. etc.

Existența acestor manuscrise acoperind o perioadă de timp, cuprinsă între sec. 3 în. Hr. și sec. 2 d. Hr. ne pune la dispoziție exemplare ale V. Testament, care au fost în uz și folosite deci pe timpul Domnului Hristos și al apostolilor.

Un studiu al manuscriselor de la Marea Moartă descoperă faptul că textul Masoretic — poate fi datat în urmă — pînă aproape de începutul erei creștine. Acest fapt a surprins pe mulți învățați care considerau că textul Bibliei Ebraice a fost supus multor schimbări în timpul perioadelor Talmudică și

Masoretică. Manuscrul cărții lui Isaia este identic cu textul Masoretic al Bibliei noastre. Același lucru se poate spune și despre celelalte manuscrise.

Pe de altă parte, manuscrisele biblice de la Qumram, prezintă o mare asemănare cu Septuaginta și dovedesc faptul că traducătorii Septuagintei, au folosit o sursă ebraică existentă în zilele lor și care diferă în unele puncte de cea păstrată de Masoreți. De exemplu, Fapt. 7, 14, reține faptul că grupul de persoane ce a coborît în Egipt cu Iacob, număra 75 de persoane. Acest lucru corespunde cu Gen. 46, 27, așa cum găsim și în Septuaginta, dar nu se aseamănă cu textul Masoretic, care prezintă un număr de 70 persoane. Un manuscris ebraic, al Genezei, găsit printre sulurile de la Qumram, dă același număr ca în Septuaginta. În acest caz se arată că Ștefan, în vorbirea sa înaintea Sinedriului din Ierusalim, poate că nu a citat din Septuaginta, ci este posibil să fi folosit un text ebraic, care conținea redarea acestui episod exact ca în Septuaginta.

Aceste descoperiri constituie după expresia profesorului Harding, cel mai senzațional eveniment arheologic al epocii noastre. O întregă generație de experți va avea de lucru, pentru a scoate de aici... totul. Pînă acum s-a putut studia numai o parte din aceste documente. În

afară de aceasta, noi descoperiri înmulțesc mereu materialul deja existent, care așteaptă să fie cercetat de savanți. S-ar putea să fim în preajma unor descoperiri revoluționare în ceea ce privește epoca Domnului Hristos și a primelor comunități creștine.

După ce arheologia a dus la descoperirea monumentelor epocii Biblice, — clădiri, palate și fortărețe în Palestina, după ce s-au găsit mărturii egiptene, asiriene și babiloniene din acele vremuri îndepărtate, au venit manuscrisele vechi de două mii de ani ca să aducă precizările lor prețioase în sprijinul verității și autenticității Sf. Scripturi. În adevăr, cuvîntul profetic rostit s-a împlinit. Pietrele aduse la lumină de cazmaua arheologului au vorbit și continuă să vorbească. Istoria Bibliei își descoperă pe rînd, la timpul potrivit tainele ei, nouă celor de astăzi. De aceea necesitatea obiectivă de a acorda atenția și interesul nostru tuturor disciplinelor științei moderne, care prin activitatea lor, aruncă o lumină puternică în sprijinul cunoașterii istoriei sacre, pentru a avea totdeauna certitudinea verității cu privire la „așa zice Domnul“, ajutîndu-ne să înțelegem mai bine, multe din cele ce găsim scrise pe paginile Sfințelor Scripturi „Căci tot ceea ce a fost scris, a fost scris pentru învățătura noastră“.

BIBLIOGRAFIE

- Sfînta Scriptură
- Z. Kosidowski — Povestiri Biblice
- Manuscrisele de la Marea Moartă
- Borow — The Dead Sea Scrolls

- S. N. Kramer — Istoria incepe la Sumer
- S.D.A. Bible Commentary
- W. Keller — Und die Bibel hat doch recht.

Curierul
ADVENTIST